Milliyet
ÇOCUK
25 Haziran 1979 • Sayı 26 • 10 Lira

Her hafta **ANSİKLOPEDİ eki armağan ediyoruz**

Bir çizgi romanın tamamı
KAPTAN HATTERAS'IN SERÜVENLERİ

* **RESİM YARIŞMASI SONUÇLARI**

KAPTAN VE ÇOCUKLARI
JOE MUSIAL

NE YAPIYORSUN SEN ÖYLE ?
KES SESİNİ, SEN SANATTAN NE ANLARSIN?

YA DEMEK ÖYLE ?

SABAH, SABAH BUNLAR NE DİVE KAVGA EDİYORLAR Kİ ?
SANAT AŞKI !
NE KADAR GÜZEL..

BİRBİRLERİNİ YİYİYORLAR!
BENİMLE BÖYLE KONUŞAMAZSIN.
ÇEKİL BAŞIMDAN RESİM YAPIYORUM.

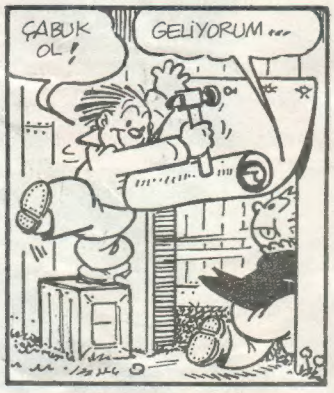
ÇABUK OL!
GELİYORUM...

BENCE SİZ HERKESTEN DAHA İYİ RESİM YAPARSINIZ, ŞU TABLOYU NEDEN BOYAMIYORSUNUZ?

KAPTAN'IN ADI RESİM TARİHİNE ALTIN HARFLERLE YAZILACAK...
BU NE SAÇMALIK BÖYLE ?
6-25

GÜÜM!

ÇOK KÖTÜ OLMAMIŞ, FENA DEĞİL KAPTAN. AFERİN !
EVET ! ÇOK GÜZEL.
AH BELİM!
NE OLDU BANA ?
MUSIAL

PUF-PUF

OKURUN SESİ

● Derginizi ilgi ile izliyorum. "Halit Kıvanç sizlerle" bölümünü genişletirseniz çok sevinirim.
ALİ BEYHAN KÜLTE
LÜTFÜ ŞAHİN
(Gaziantep)

● Dergimizi çok seviyorum. Yeni yarışmalar düzenlenmesini ve "Yuki'nin Şen Serüvenleri" nin yeniden yayımlanmasını istiyorum.
HAKAN ÖZENÇ
(Dumlu)

● Dergimizi çok beğeniyorum. Sizden ricam daha önceden yayımladığınız, "Büyük Goller" ve "İlginç Rekorlar" sayfasını yeniden yayımlamanız...
SERDAR KARABATI
(Bandırma)

● Milliyet Çocuk Dergisi'ni çok beğeniyorum. Yeni yarışmalar düzenlenmesini ve "Pıtırcık'ın Serüvenleri"nin devam etmesini istiyorum.
ALİ GÜLMEZ
(İskenderun)

● Eski sayılarımızda, "Hokus Pokus Mokus" isimli bir yazı dizisi vardı. Acaba bu diziyi yeniden yayımlayamaz mısınız?
SAMAY EMÜZ
(İzmir)

bizden size

ANSİKLOPEDİ Eki'nin bu hafta yazılı bölümü başlıyor sevgili okurlar. Öteki ciltler gibi üç hafta sürecek bu yazılı bölümde, "Tren"in doğuşundan günümüze kadar geçirdiği değişiklikleri, çeşitli zamanlarda yapılan ilginç lokomotifleri göreceğiz.

RESİM yarışmamızda derece alan kardeşlerimizin adlarını ve yapıtlarını iç sayfalarımızda bulacaksınız. Yarışmaya katılan bütün kardeşlerimize teşekkür ederiz.

ÖYKÜMÜZ İbrahim Örs'ten. Önceki sayılarımızda değerli sanatçıdan öyküler yayımlamıştık. Örs'ün, "Çocuk ve Yazar" adlı öyküsünü de severek okuyacağınıza inanıyoruz.

BİLMECE—Bulmaca' sayfamız içinde sunduğumuz, "Polis Dosyası"nın ilgi çektiğini sizlerden gelen mektuplardan öğrenmiş bulunuyoruz. İlginize teşekkür ederiz.

Altuğ Seven kardeşimiz Resim Yarışması'nda "Özel Ödül" kazandı.

TARİHE imzasını atmış en büyük uygarlıklardan biri olan, "Mayalar"ın çizgi-romanı bu sayımızda da yer alıyor. Dünyanın belli başlı ülkelerinde yayımlanan bu çizgi-roman, İspanyol ressam Cicuendez ile araştırmacı Fernan'ın ortak ürünü...

SEVİMLİ kahraman, "Pembe Panter" de yeni bir serüveniyle aramızda. Bu arada hemen ekleyelim: Dergimiz bu çizgi-romanın ülkemizdeki yayın haklarını satın aldığından, Pembe Panter daha uzun bir süre aramızda olacak.

BİRLEŞMİŞ Milletler Çocuk Hakları İlkeleri yazı yarışmamızda derece alan öykülerin yayımını sürdürüyoruz. Bu sayımızda yer alan öykü Aysun Kara kardeşimizin: Zeytin Çocuğunun Öyküsü...

HALİT Kıvanç ağabeyiniz bu sayıda günümüzün en etkili iletişim aracı olan televizyonun nasıl doğduğunu anlatıyor. Değerli ustamızın yazıları daha uzun bir süre aramızda olacak...

DERGİMİZDE her sayı yayımladığımız resimli klasiklerde bu hafta ünlü romancı Jules Verne'in ünlü bir klasiği var: Kaptan Hatteras'ın Serüvenleri... Özellikle serüven romancılığında dünyanın en büyük bilimlerinden biri olan Verne'in bu yapıtını severek okuyacağınıza inanıyoruz.

GELECEK hafta buluşmak üzere hepinize güzel günler, başarılı çalışmalar dileriz.

İÇ SAYFALARDA

Uzay Çocukları / 4
Çocuk ve Yazar / 8
Halit Kıvanç Sizlerle / 9
Resim Yarışması Son../ 10
Tarihte Bu Hafta / 11
Pembe Panter / 12
Pıtırcık'ın Serüvenleri/ 16
Kirpi Çocuk / 17
Mehmet'in Çevre Dos... 18
Kaptan Hatteras'ın Ser... 19
Öykülerle Atasözleri / 51
Bizim Ali / 52
Zeytin Çocuğunun Öy.../53
Püskül ile Çilli / 55
Mayalar / 57
Bilmece — Bulmaca / 62
Mektup Arkadaşı / 64
Okurdan Okura / 64
Yanıtlar / 64
Eğlence Sayfası / 66

Milliyet ÇOCUK DERGİSİ

Sahibi: Milliyet Gazetecilik A.Ş. adına
ERCÜMENT KARACAN

Sorumlu Yazı İşleri Müdürü: ÜLKÜ TAMER

Teknik Yönetmen: EDİP ALŞAR

Pazartesi günleri yayımlanır ● 25 Haziran 1979 ● 1979 / Sayı 26 ● Sıra No: 317

Milliyet Yayın A.Ş. tarafından hazırlanmış, Milliyet Ofset Tesisleri'nde basılmıştır ● *Adres:* Milliyet Çocuk Dergisi, Milliyet Yayınları, Basın Sarayı, Cağaloğlu, İstanbul ● *Abone koşulları:* 1 yıl: 455 TL / 6 ay: 227.50 TL ● Uçakla: 1 yıl: 553 TL / 6 ay: 266.50 TL ● Yabancı ülkeler için ayrıca posta ücreti eklenir ● Türkiye'de satış fiyatı: 10 TL ● Kıbrıs için satış fiyatı: 12.50 TL

UZAY ÇOCUKLARI

KUYRUKLU YILDIZ

UZAY ARACI UÇUŞA HAZIR.. GERİYE SAYIYORUM.. ON... DOKUZ... SEKİZ...

HEY! DURUN... BEN HAZIR DEĞİLİM...

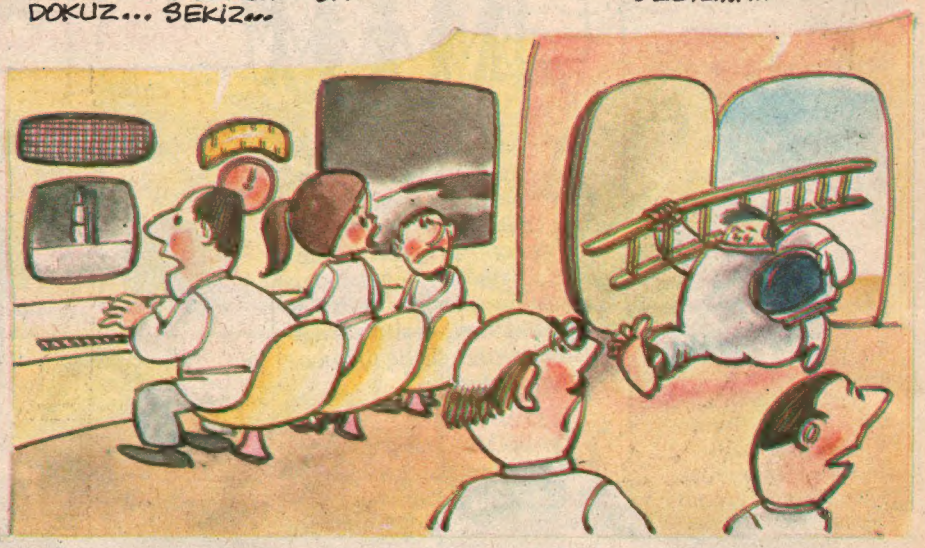

UÇUŞ MÜHENDİSİ NOKTA BULHER ZAMAN GEÇ KALIRSIN... BU KEZ NE ÖZÜR UYDURACAKSIN BAKALIM...

DURAKTA SAATLERCE OTOBÜS BEKLEDİM, HOŞÇA KALIN UZAY ARACINI KAÇIRMAYAYIM.

İKİ... BİR... SIFIR.

GERİYE SAYMA BİTTİ.. AMA ARAÇ YERİNDEN KIPIRDAMADI!

AH, ŞU ARACA BİR YETİŞSEM.. NEYSE EPEYCE YAKLAŞTIM..

MERDİVEN!... MERDİVENİ ÇEKMİŞLER. YUKARI NASIL ÇIKACAĞIM.. AH, BU KEZ ÖNLEMİM VAR.. YANIMA MERDİVEN ALDIM...

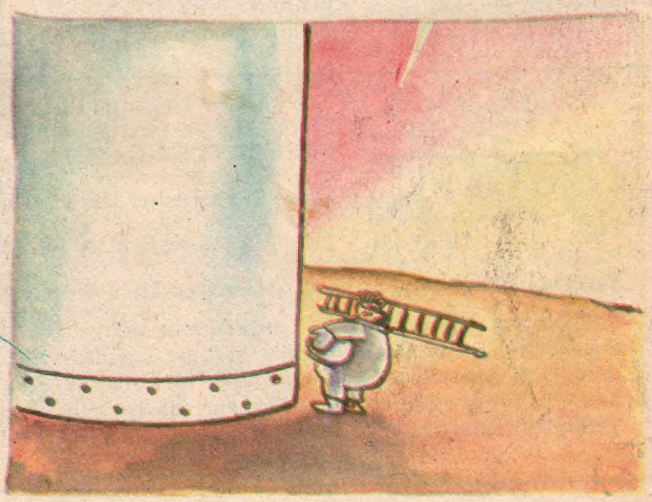

HEY! AÇIN KAPIYI AÇIIIN...

ÖF BE! ÇOKTAN YOLA ÇIKACAKTI BU ARAÇ.. ATEŞLEMEDEN ÖNCE AÇSALAR ŞU KAPIYI..

ONDAN SIFIRA KADAR GERİYE SAYDIK AMA, ARAÇ YERİNDEN KIPIRDAMADI.

SIFIRI TÜKETELİ ÇOK OLDU.. GERİYE SAYMAYI SÜRDÜRÜYORUM..

(-6892 -6893 -6894 -6895 -6896 -6897

EKSİ YEDİ BİNE GELİYORUZ. AMA YAKIT ATEŞ ALMIYOR. NE OLACAK ŞİMDİ ?..

ÇOK KÖTÜ SAYIN BAV. KUYRUKLU YILDIZDA DEĞERLİ MADENLER OLDUĞUNU DÜŞÜNÜYOR. BİZ ROKETİ UÇURMAZSAK, O BİZİ UÇURUR..

AÇIN KAPIYI BE! AÇIIIN! BENİ ALMADAN GİDEMEZSİNİZ...

BENSİZ, YOLUNUZU UZAYDA BULAMAZSINIZ, KAYBOLURSUNUZ...

DUYMUYORLAR.. ŞU SİGARADAN NEFRET EDERİM AMA CANIM SIKILINCA İÇİYORUM. BARI BİR SİGARA YAKAYIM...

ROKETİN YAKITI ATEŞ ALMAMIŞTI AMA BUHARLAŞMAYA BAŞLAMIŞTI...

ALLAH KAHRETSİN. NE BİÇİM KİBRİTLER. HER ÇAKIŞTA DİNAMİT GİBİ PATLIYOR..

HEY BAKIN YAKIT ATEŞ ALDI!...

UZAY ARACI YÜKSELİYOR!

OH, BAŞARDIK BU İŞİ!..

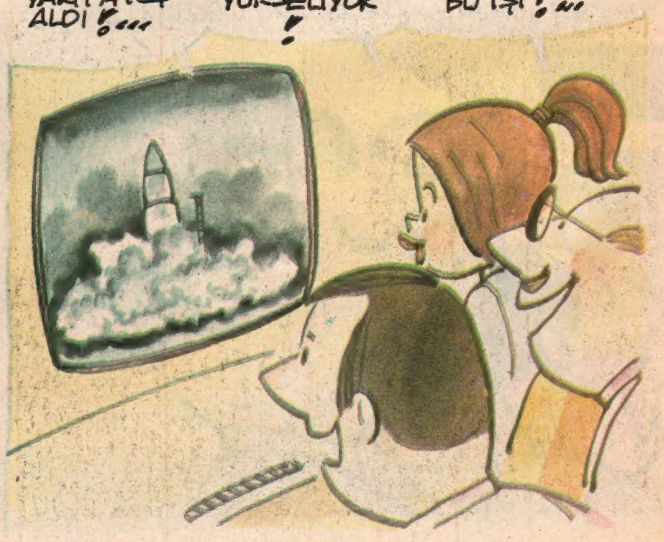

HIH... DOĞRU DÜRÜST BİR KİBRİT YAPAMIYORUZ AMA UZAYA GİDİYORUZ...

ANNECİĞİM.. BU SARSINTI NE.. HA ANLADIM. İKİNCİ BÖLÜM ATEŞLENDİ, BİRİNCİ BÖLÜMÜ ATTIK...

OH... YÜKSEKLERDE TEMİZ HAVA VARDIR. HEM BURADAN DÜNYA ÇOK GÜZEL GÖRÜNÜYOR ..

DÜNYA GÜZEL GÖRÜNÜYOR AMA, NEFES ALAMIYORUM.. YÜKSEKLERDE TEMİZ HAVA OLUR DİYENLER DOĞRU SÖYLEMEMİŞ. HEMEN BAŞLIĞIMI TAKAYIM...

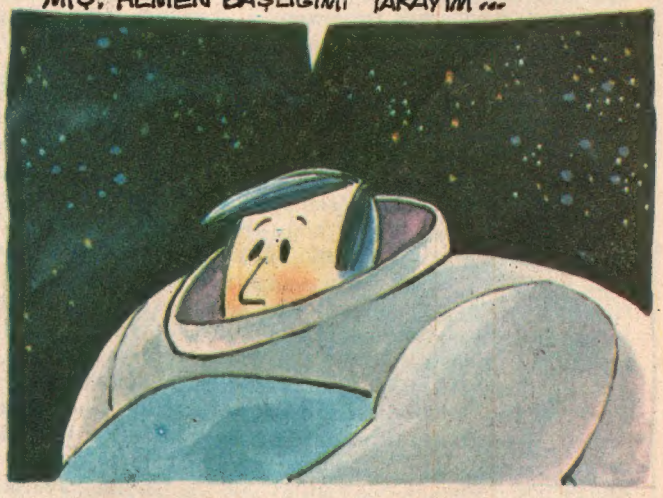

SON BÖLÜMÜ DE ATTIK. AH İŞTE KUYRUKLU YILDIZA GELDİK SAYILIR..

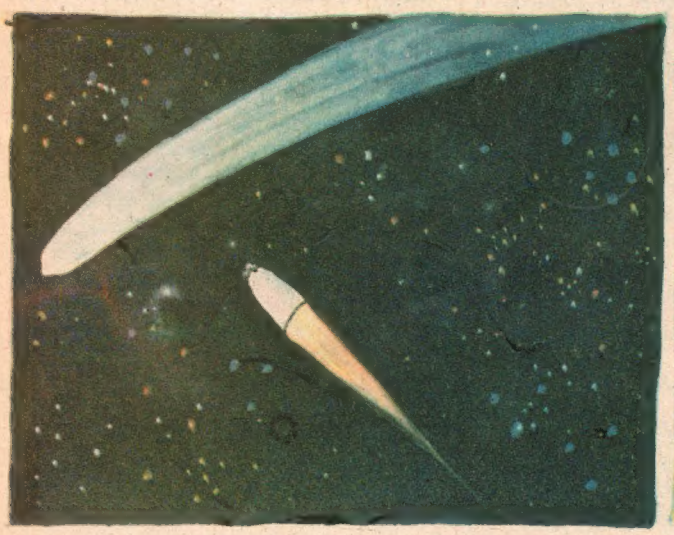

DÜNYADAN UZAY ARACINA.. NASILSINIZ ÇOCUKLAR ?

İYİYİZ AMA UÇUŞ MÜHENDİSİMİZ YOK. YA UZAYDA KAYBOLURSAK.

ENDİŞELENMEYİN, UÇUŞ MÜHENDİSİNİZ SİZİNLE BİRLİKTE. ARACIN ÖNÜNDE GİDİYOR..

DEVAM EDECEK

ÖYKÜ

ÇOCUK VE YAZAR

İBRAHİM ÖRS

YAZAR, ellinci yaş gününü çocuklarla kutlamak istiyordu. Çünkü çocukları çok severdi. Onlarsız yapamazdı. Sokakta, trende, vapurda, otobüste, nerede olursa olsun, bir çocuk görse duygulanır, ilgilenirdi. Çocukları mutlu görmek tek dileğiydi.

Bu nedenle de, tüm yazın yaşamını genellikle çocuklara adamıştı. Gerçi büyük bir üne kavuşamamış, büyükler için yazılan yapıtlara yönelmeyi kural haline getiren eleştiricilerce dikkate alınmamıştı. Ne var ki, yapıtlarında çocukların sorunlarını, iç ve dış dünyalarını, isteklerini, yakınmalarını, büyükleriyle, öğretmenleriyle ilişkilerini, bu ilişkilerdeki çapraşıklığın olumsuz etkilerini... dile getirebiliyor, sergileyebiliyordu ya. Yalnızca bu yeterdi ona. Kaldı ki küçük okurları tarafından da seviliyordu. Yapıtlarının kısa süre içinde tükenişi bunun en belirgin örneğiydi.

– Çocuklara söyle, dedi eşine, çarşamba günü onlarla birlikte olmak istiyorum. Ellinci yaş günümün sevincini onlarla paylaşmak istiyorum.

Yazarın sözünü ettiği "çocuklar", –artık çocukluk çağını aşan - kendi çocuklarından çok, komşu ailelerin çocuklarıydı. Yani, oturduğu apartmanla, bitişik ya da karşı apartmandaki çocuklar. On beş yıldır bu apartmanda oturuyordu yazar. Tümünü tanırdı onların. Denebilirdi ki çoğu elinde doğmuş, elinde büyümüştü. Sık sık onu görmeye gelirler, elini yanaklarını öperler, bir yandan sunduğu şekerleri yerken, bir yandan da yeni uğraşları hakkında bilgi edinmeye çalışırlardı. Onlar yazarın ilk okurlarıydı. Yazar yapıtlarını, daha baskıya vermeden, ilkönce onlara okutur, düşüncelerini sorar, aldığı yanıtlara göre üzerlerinde değişiklik bile yaptığı olurdu.

Eşi, yazarın önerisini olumlu karşıladı. Anlayışlı bir kadındı. Kocasını yakından tanıyor, onun çocuk sevgisini biliyor, onca çocuğun ağırlanışını, kolay olmamakla birlikte, seve seve göze alıyordu.

– Çok iyi düşündün bunu, dedi, kutlarım seni.

Çarşamba gelip çattı. O sabah yazar bir çocuk gibi heyecanlıydı. İçi içine sığmıyor, yerinde duramıyor, bugün tamamladığı elli yaşına karşın bir çocuk gibi koşmak, oynamak gereksinimi duyuyordu.

– Her şey hazır mı? dedi eşine.

– Hazır, diye yanıtladı eşi. Kocaman bir pasta yaptırdım. Ayrıca bolca meyva suyu, kek, sandviç de var. Yetmez mi?

– Yeter sanırım.

Yazar böyle dedi ya, gerçekte o, çocuklara yapılacak en güzel sununun, bunlar değil de, üç ay kadar önce yayınlanan son yapıtı olacağına inanıyordu.

Aylardır eve gelirken ya da evden çıkarken, "Yazar Amca... Yazar Amca..." diye çevresini alan komşu çocuklarının sözlerini anımsıyordu şimdi:

– Kuyruksuz Uçurtma hâlâ çıkmadı mı Yazar Amca?

– Kuyruksuz Uçurtma'yı bana imzalayacak mısın Yazar Amca?

– Kitaplığımda tüm kitapların var Yazar Amca. Kuyruksuz Uçurtma da olacak, değil mi?

Bir kez alıştırmıştı onları yazar, kitaplarını imzalayıp vermeye. Onun için, Kuyruksuz Uçurtma'yı kitapçılardan almaya gerek duymuyor, bu yapıtın da - ötekiler gibi imzalı olarak - kesinlikle kitaplıklarında yer alacağına inanıyorlardı.

Onları, avutucu sözlerle yanıtlamıştı yazar. Amacı, Kuyruksuz Uçurtma'yı ellinci yaş gününde imzalayarak armağan etmekti onlara.

Kuyruksuz Uçurtma... Bu son yapıtını çok sevmişti. Hani az emek de vermemişti onu oluşturmak için. Çocuk Yılı olan 1979'un belki de en güzel yapıtıydı kendince. Hem çocuklara, hem de büyüklere sesleniyordu. Ve de bir yankı bekliyordu eleştiricilerden. Tanıdığı, tanımadığı tüm eleştiricilere yollamıştı Kuyruksuz Uçurtma'yı. Ne yazık ki yayınlanalı üç ay olduğu halde bir ses çıkmamıştı onlardan. Hiçbir şey yazmamışlardı.

Günlük gazetelere şöyle bir göz gezdirdi. Birinci sayfalarından çok iç sayfalarına baktı. Sanat haberlerinin yer aldığı iç sayfalara. Sonra dudaklarında buruk bir gülücük "Bu gün de bir şey yok." diye söylendi kendi kendine.

Oysa o, hiç değilse bugün son yapıtı hakkında bir eleştiri bekliyordu, küçük ya da büyük. Bir de, evet bir de küçük bir haber: "Yazar bilmem kim - bu deyimi özellikle kullanıyordu.- ellinci yaş gününü çocuklarla kutluyor" diye. Gazeteler, buna da yer vermemişti. Oysa, laf arasında bundan gazeteci dostlarına söz etmiş, "Ooo... Çok ilginç üstad... Bunu yazmamız gerek" yanıtını almıştı.

Saat üçten sonra çocuklar gelmeye başladılar. Yazarla eşi onları kapıda

karşıladılar. Tek tek öptü onları yazar. Tümü birer armağan getirmişti. Güçlerinin yettiği, harçlıklarının elverdiğince. Çoğunu çiçek, kalem gibi şeyler oluşturuyordu.

– Ne gerek vardı bunlara, dedi yazar, bu mutlu günüme katılmanız yeterdi yalnızca.

Kızlı erkekli çocuklar salona doluştular. Kocaman bir pastadan başka çeşitli yiyecek ve içeceklerin de yer aldığı büyük masanın çevresinde sıralandılar. Sığmayanlar koltukları, sandalyeleri paylaştılar. En güzel giysilerini giymiş olan çocuklar, kaplarına sığamıyor, kuşlar gibi cıvıldaşıyorlardı.

Yazar, minik bir konuşma ile küçük okurlarına teşekkür etti. Sonra pastayı kesip eşinin de yardımıyla dağıttı çocuklara. Yenilip içilirken:

– Benim de size bir armağanım var, dedi yazar.

Çocuklar alkışladılar merakla. Yazarın armağanı son yapıtı Kuyruksuz Uçurtma'ydı.

Romanını, tek tek ad ve soyadlarını bildiği çocuklara imzalarken kapı çalındı. Koşarak açtı kapıyı. Gelen on iki yaşlarında, sarışın, güler yüzlü gürbüz bir çocuktu. Yazarı karşısında görünce heyecanlandı, elini öpmek istedi. Fakat yazar izin vermedi buna. Eğilip çocuğun yanaklarından öperken:

– Mahallemize yeni mi geldin yavrum? diye sordu. Seni tanımadım da.

– Hayır, diye yanıtladı çocuk. Ben uzaklarda oturuyorum. Adım Ogeday. İlkokulu bu yıl bitiriyorum. Sizin kitaplarınızı çok seviyor, beğeniyorum. Özgeçmişinizden doğduğunuz yılı, günü biliyorum. Ellinci yaş gününüzü kutlamaya geldim.

Yazar teşekkür edip çocuğu salona aldı. Oradaki çocuklara tanıttı. Masadaki çocuklar yeni konuğa yer açmaya çalışırlarken Ogeday elindeki naylon torbadan rulo yapılmış beyaz bir kağıt çıkardı.

– Bu, dedi yazara, benim size ellinci yaş günü armağanım.

Yazar kağıdı açtı. Bir Türkçe ödeviydi bu. Öğretmen öğrenciye okuduğu romanlardan biri hakkında çeşitli sorular soruyor, ayrıca bu yapıtın bir de özetini istiyordu. Ogeday, yazarın son yapıtı olan Kuyruksuz Uçurtma'yı seçmiş, soruları yanıtlamış, romanı bir güzel de özetlemişti. Sonunda bir "Pekiyi" almıştı öğretmenden. Öğretmen yalnız "Pekiyi" vermekle kalmamış, ödev kağıdına "Kutlarım" diye bir de not düşmüştü.

Yazar, yaşamı boyunca bu denli duygulanmamıştı. Ogeday'ı kucaklamak için kollarını açarken, çocuk naylon torbadan bu kez de bir kitap çıkardı. Kuyruksuz Uçurtma'ydı bu.

– İmzalar mısınız bunu Yazar Amca?

– Elbette, dedi yazar. Sevinç gözyaşlarına egemen olmaya çalışarak.

Kitabı eline aldı. Açtı. İlk sayfalarına şunları yazdı, elleri titreyerek: "Ellinci yaş günümde bana en büyük armağanı veren Ogeday kardeşe..."

Eleştirmenler son kitabı için en büyük övgüyü yazsalar bile, ellinci yaş gününde bu denli mutlu olmayacaktı.

halit kıvanç SİZLERLE

TV NASIL DOĞDU?

İNANIN üzülüyorum. Mektuplarınıza hemen yanıt veremediğim için.. İstediğiniz konulara sıcağı sıcağına değinemediğim için.. Ama başka çarem de yok.. Mektupları da, konuları da sıraya koymam gerekiyor. Gecikme bu yüzden doğuyor. Örneğin Ankara'dan Namık Bölük, maçlarla ilgili sorusuna yanıt alamadan, sonuçları stadlardan aldı sanırım. Bazı isteklerin ise günü geçmiyor. İşte Edirne'den İlker Baykal'ın dileği gibi.. İlker çok haklı bir meraka kapılmış. Her gün karşısına geçip de seyrettiğimiz televizyonu kimin bulduğunu öğrenmek istemiş.

Hemen söyliyeyim: Bir İskoç'un buluşu bu.. Hani cimrilikleri üstüne binbir fıkra anlattığımız İskoçlardan biri.. Adı "John Logie Baird".. 1888'de doğmuş, Glasgow kentinde kolejde elektro - teknik öğrenimi görmüş. Sonra İngiltere'nin başkenti Londra'ya yerleşmiş. Kalabalık kentin karmaşık eğlence merkezi Soho'da bir eve çekilmiş. Ve evde kurduğu laboratuarda dış dünya ile ilgisini kesmiş sanki.. Çalışmış, çalışmış, çalışmış. Bir gün tam 40 dostunu davet etmiş evine.. "Bu akşam bana gelin!. Büyük bir sürprizim var" demiş. Gerçekten o akşam kırk arkadaşı gelmiş Baird'in evine.. Dostlarını oturtmuş bir yana.. Karşılarına da kartpostal büyüklüğünde bir kutu yerleştirmiş. Kutunun üstünde belirli belirsiz şekilcikler var. Baird içerki odadan bir değneğe taktığı kuklayı oynatmış, öteki odadaki kırk arkadaşı bunu seyretmeye başlamış. Hayal meyal tabii.. İşte o anda John Logie Baird heyecanla bağırmış: "Dostlarım, bugünün tarihi 26 Ocak 1926.. Yazın bir yere!.. Çünkü bu, televizyonun doğduğu tarihtir. Seyrettiğiniz bu aletin adı televizyondur. İlk seyircileri de sizlersiniz."

53 yıl önce Londra'da Soho'daki o evde bulunan 40 seyirciden 39'u ölmüş. Sağ kalan, şimdi 90 yaşını aşmış bir İngiliz gazetecisi, Bill Fox.. Fox televizyonun doğduğu geceyi anlatırken şöyle diyor: "Önce ses geldi. Ardından hafifçe resmi görmeye başladık. Tabii şaşırdık. Sonra John Logie Baird, arkadaşlardan William Taylor'u götürdü öteki odaya.. Onun resmini gördük televizyonda.."

Yani TV'de ilk görünen insan da, William Taylor oluyor.

Bill Fox'un TV' ile ilgisi bu kadarla bitmemiş. 1928'de Avrupa'dan Amerika'ya ilk deniz aşırı yayını yaparken John Logie, bu kez Fox'u oturtmuş kamera karşısına. Ve "Konuş Bill" diye bağırmış, "Konuş ki, seyredilenin sadece fotoğraf olmadığı, canlı olduğu anlaşılsın.. Konuş Billy!"

Ne var ki Billy Fox konuştuğu halde, sesi duyulmamış. Ama ağzını oynatışıyla canlı bir yayın yapıldığını anlatmış...

Baird "Televizyon'un Babası" kabul edildi. Ondan sonrakiler, örneğin Charles Francis Jenkins ve öteki öncüler ömürlerini TV'yi geliştirmekle tükettiler. 1936 yılında gerçek anlamda ilk TV yayınını da İngilizlerin ünlü BBC TV istasyonu yaptı. Sonra hızla gelişti televizyon... En büyük gelişmesini de renkli yayınla yaptı.

Tamam mı İlker ve tüm merak edenler? Televizyon böyle doğdu işte..

RESİM YARIŞMASI SONUÇLARI

Öteki derece alanların ad ve yapıtları 64. ve 65. sayfamızdadır.

HÜLYA DEVEKAYA

SONUÇLAR

Birinci
HÜLYA DEVEKAYA

İkinci
AYHAN KOÇHİSARLI

Üçüncü
GÖKSEL ÖZTEPE

Başarı Ödülleri
NURHAN BAYSONER
SUMRU BELGER
ZEYNEP ÜSTÜNİPEK
GÜLAY İZMİRLİGİL
AYCAN KAZANÇ
BİRGÜL AKPINAR
FİLİZ HENDEN

AYHAN KOÇHİSARLI

GÖKSEL ÖZTEPE

Kore değiştirme birliğimiz Pusan limanına çıkarken

KORE SAVAŞI BAŞLADI

25 Haziran 1950 günü Kore Savaşı başladı. İkinci Dünya Savaşı sona erdiği zaman alınmış kararlardan biri de Kore'yi ilgilendiriyordu. Sovyetler Birliği Kore'nin kuzeyindeki Japon birliklerinin, Amerika Birleşik Devletleri de güneydeki birliklerin teslim olmasını kabul edip 38. kuzey enlemini askeri bölge haline getirmişlerdi.

Birleşmiş Milletler, Kore'nin tümünde yapılacak seçimi yönetme göreviyle bir kurul oluşturdu. Kuzey Kore, bu kurulun kendi topraklarına girmesine izin vermedi. Bunun üzerine 1948'de Güney Kore Cumhuriyeti kuruldu. Burda düzenlenen seçimde Syngman Rhee (Singman Ri) başkan oldu. Aynı yıl kuzey kesiminde de Demokratik Halk Cumhuriyeti kuruldu. Savaş bitiminde saptanan 38. enlem çizgisi iki ülke arasında sınır durumuna geldi. Sovyetler Birliği Kuzey Kore'den askerlerini çektiğini bildirdi. Amerikan askeri birlikleri de Güney Kore'den çekildi. Ama Güney Kore Başkanı'nın isteğiyle birtakım Amerikan askerleri "askeri danışman" adı altında Güney Kore'de kaldı.

İşte 25 Haziran 1950'de savaşı başlatan olayın öncesinde bütün bu gelişmeler bulunuyordu. Güney Korelilerin sınırda giriştikleri bir harekete karşılık Kuzey Kore ordusu, Güney'in başkenti Seul'e doğru ilerlemeye başladı. Güneylilerin direnmesi etkisiz kalmıştı. Amerika, bu saldırıyı, barışı yok etmeye dönük bir girişim olarak niteleyen bir rapor düzenledi; Birleşmiş Milletler de bu raporu olduğu gibi kabul ederek çarpışmaların hemen durdurulmasını öngören bir karar verdi.

27 Haziranda ikinci bir rapor düzenleyen Amerika, Birleşmiş Milletler'e üye devletlerin ortak bir askeri güç oluşturarak Güney Kore'ye yardımcı olmalarını istedi. ABD Başkanı Truman Amerikan birliklerinin bu yardıma katılacağını açıkladı. 8 Temmuzda Amerikalı general Douglas Mac Arthur yönetiminde bir Birleşmiş Milletler Gücü Kore'ye ulaştı. Ama Kuzey Korelileri durduramadılar. Güneydeki Pusan limanına kadar gerileyip küçük bir bölgede savunma çizgisi oluşturdular.

15 Eylül 1950'de ABD birlikleri karadan ve denizden saldırıya geçerek Kuzey Korelileri sıkıştırdı, çekilmek zorunda bıraktı. Birleşmiş Milletler Gücü ve ABD birlikleri kuzeye tırmanıp Yalu ırmağına dayandı. 26 Ekim 1950'de 100 bin Kuzey Koreliyi tutsak almış durumdaydılar. Bu sırada 300 bin Çinli gönüllü gizlice Kuzey Kore'de toplanmıştı. 25 Kasımda Çinliler saldırıya geçti. 15 Aralıkta Birleşmiş Milletler Gücü 38. enlemde kendini savunma durumunda kaldı. Amerikan birlikleri deniz yoluyla güneye çekildiler. 1 Ocak 1951'de 500 bin kişilik bir orduyla Çinliler yeniden saldırıya geçip Amerika 8. ordusunu ve BM Gücü'nü güneye doğru püskürttü. 25 Ocakta general Ridgway yönetimindeki ABD birlikleri karşı saldırıya geçti. İki yanın da ilerlemek ve geri çekilmek durumunda kaldığı bu karşılıklı saldırılar kuzeyle güney arasında aylarca sürdü.

23 Haziran 1951'de Sovyetler Birliği silâhların bırakılmasını önerdi. İki yılı aşan barış görüşmelerinden sonra 27 Temmuz 1953'te savaş durdu. Türkiye'nin de bir piyade tugayı ile katıldığı BM Gücü savaş boyunca 14 bin ölü, 83 bin tutsak verdi. Amerikalıların ölü sayısı 33 bin, Çinlilerin 900 bin, Kuzey Korelilerin 520 bin dolayında idi.

KISACA

25 Haziran 1802
Napoleon Bonaparte'ın Mısır'a girmesiyle başlayan Osmanlı—Fransız savaşları Paris Antlaşmasıyla sona erdi, Fransızlar yenilgiyi kabul edip Mısır'ı Osmanlılara bıraktı.

28 Haziran 1885
Bulduğu Kürdili Hicazkâr makamı ve şarkı besteleriyle tanınan Hacı Arif Bey öldü.

28 Haziran 1914
Avusturya — Macaristan veliahtı Ferdinand Saraybosna'da öldürüldü; bu olay Birinci Dünya Savaşı'nın patlaması için kıvılcım yerine geçti.

28 Haziran 1922
İzmit düşman işgalinden kurtuldu.

29 Haziran 1913
İkinci Balkan Savaşı başladı.

30 Haziran 1920
Balıkesir düşman eline geçti.

30 Haziran 1921
Çocuk Esirgeme Kurumu kuruldu.

1 Temmuz 1926
Ülkemiz sınırları içinde deniz taşımacılığını yabancılardan alıp ulusallaştıran kabotaj hakkı yürürlüğe girdi.

PEMBE PANTER

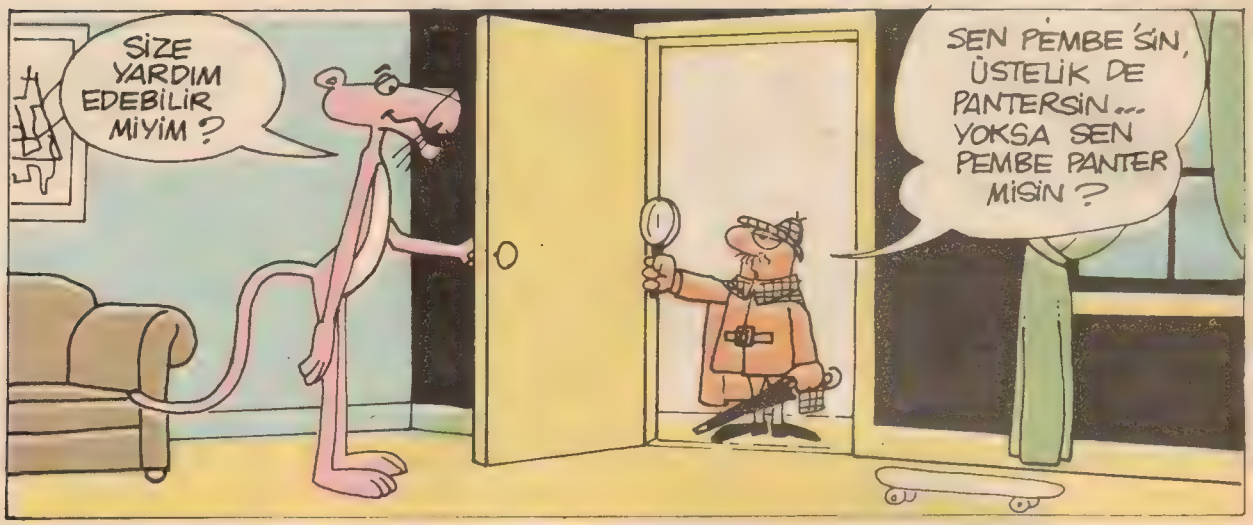

AMA YİNE DE SENİN YARDIMINI İSTEYECEĞİM...
!
VARDIM EDERİM TABİİ..

SENDE PEMBESİN, O DA PEMBE... BELKİ İKİNİZ KARŞI KARŞIYA GELDİĞİNİZDE BİR ŞEYLER YAPARIZ...

GÖLE GİDİYORUZ!
BENİ ÖLDÜRMEYE Mİ NİYETLENDİN? YANLIŞ YOLA GİRDİK
!

AMA BURADA KİMSE TRAFİK KURALLARINA UYMUYOR.. HERKES YANLIŞ YOLDA. EĞER BİZ DOĞRU YOLA GİRSEYDİK, BİZE ÇARPACAKLARDI...

İŞTE PEMBE CANAVAR BU GÖLDE YAŞIYOR...
ANLAŞILAN SENİ KÜÇÜKKEN ÇOK KANDIRMIŞLAR...

BELKİ ŞU SOLUCANLARLA CANAVARI YAKALAMAYI BAŞARIRIM...
AMAN BİR TANE DE BANA YAKALA.. BEN BIRAZ KESTİRECEĞİM...

ŞU İŞE BAK.. YAKALADIM BİLE
ZZz
2

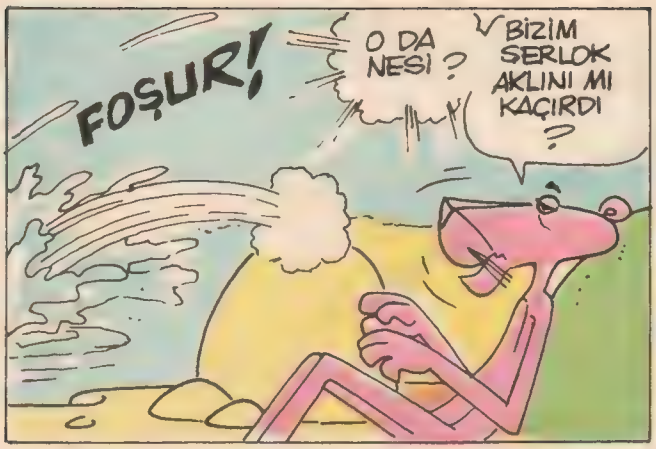
FOŞUR!
O DA NESİ?
BİZİM SERLOK AKLINI MI KAÇIRDI?

SUDA BIRAKTIĞI İZE BAK. BU ADAM DÜNYANIN BÜTÜN YÜZME REKORLARINI KIRDI. ŞİMDİ DE KAFASINI KIRACAK..

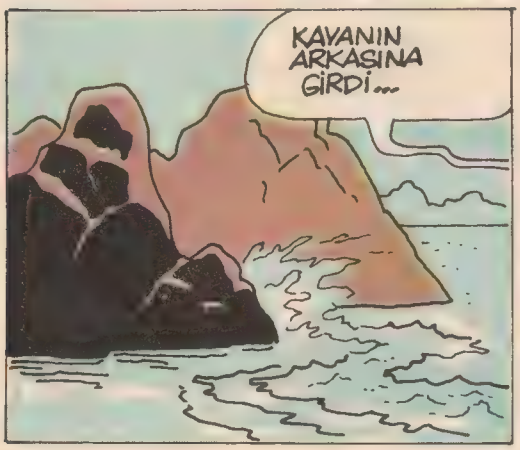
KAYANIN ARKASINA GİRDİ...

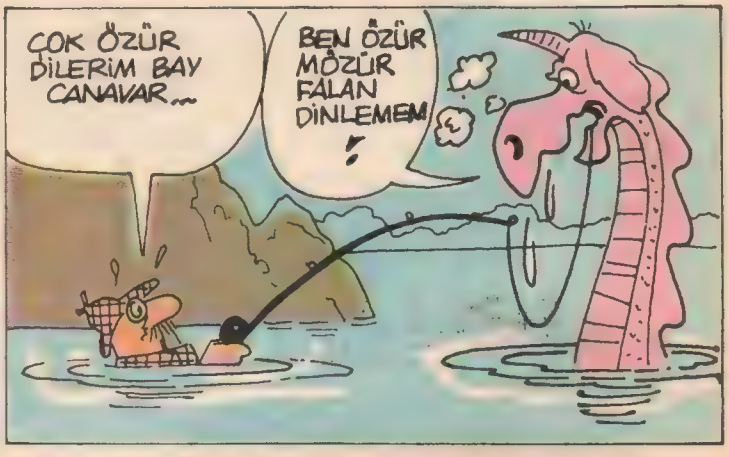
ÇOK ÖZÜR DİLERİM BAY CANAVAR...
BEN ÖZÜR MÖZÜR FALAN DİNLEMEM!

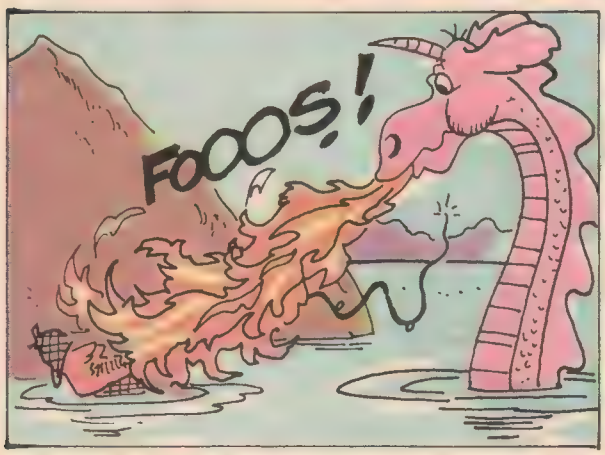
FOOOŞ!

ŞİMDİ TOZ OL BAKALIM.. SENİ BİR DAHA AYAK ALTINDA GÖRÜRSEM DÜMDÜZ EDERİM!

SU SOĞUK MU BARI?
GÖRDÜM! PEMBE CANAVARI GÖRDÜM..
PEMBE CANAVARI GÖRDÜM!
3

HADİ CANIM SEN DE.. BÖYLE ŞEYLERE İNANILIR MI?

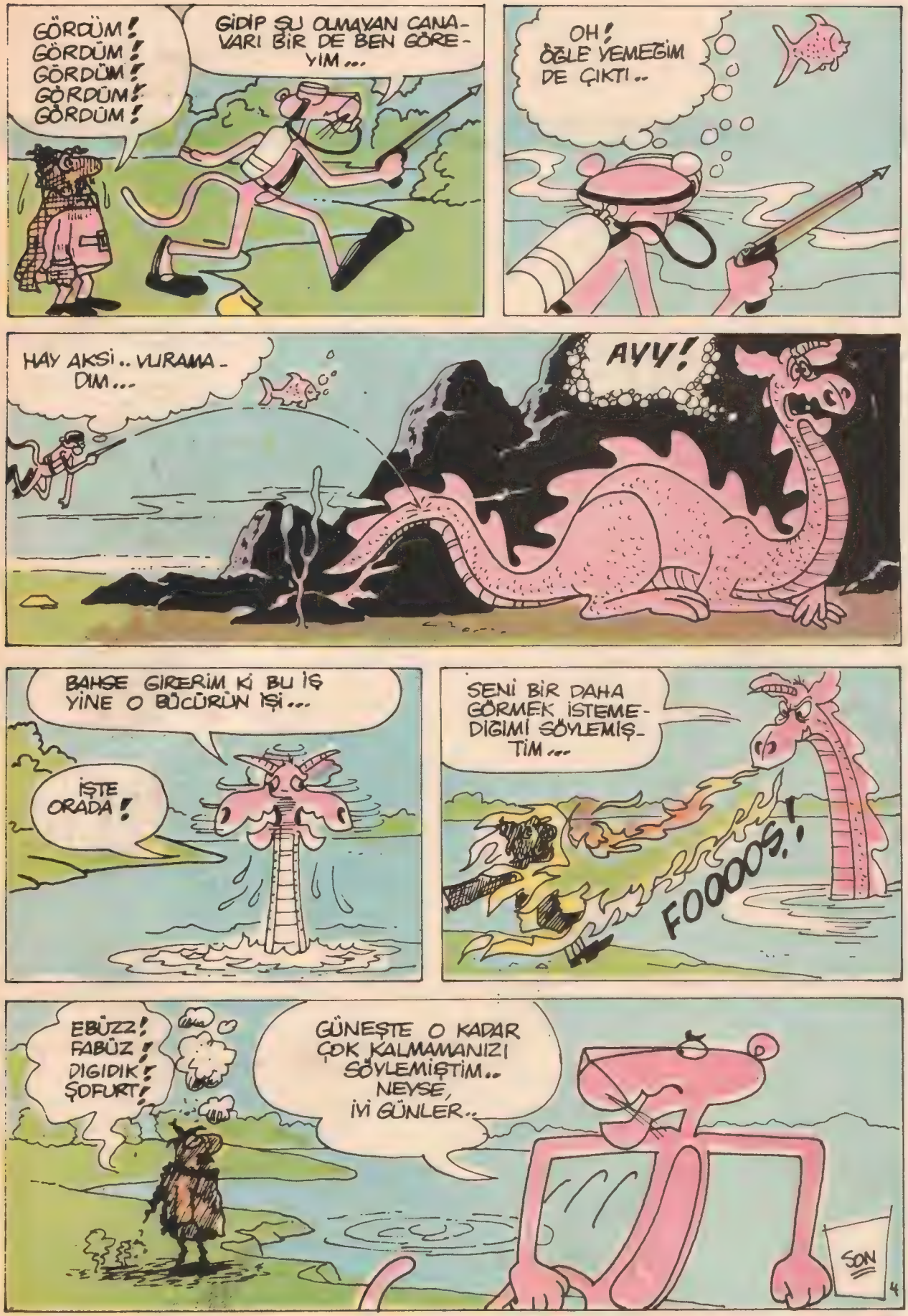
GÖRDÜM!
GÖRDÜM!
GÖRDÜM!
GÖRDÜM!
GÖRDÜM!
GİDİP ŞU OLMAYAN CANAVARI BİR DE BEN GÖREYİM...
OH! ÖĞLE YEMEĞİM DE ÇIKTI..
HAY AKSİ.. VURAMADIM...
AVV!
BAHSE GİRERİM Kİ BU İŞ YİNE O BÜCÜRÜN İŞİ...
İŞTE ORADA!
SENİ BİR DAHA GÖRMEK İSTEMEDİĞİMİ SÖYLEMİŞTİM...
FOOOOŞ!
EBÜZZ! FABÜZ! DIGIDIK! ŞOFURT!
GÜNEŞTE O KADAR ÇOK KALMAMANIZI SÖYLEMİŞTİM.. NEYSE, İYİ GÜNLER..
SON
4

PITIRCIK'IN SERÜVENLERİ

Yazan: GOSCINNY-Türkçesi: VİVET KANETTİ-Resimler: SEMPE

Güzel Sahil otelinden, eğer banyoda küvetin kenarına tırmanırsanız, deniz görünür. Ama kaymamaya dikkat etmek gerek. Hava güzel olunca, eğer kaymadıysanız uzaktan Sisli Ada'yı görebilirsiniz. Demir maske, Sisli Ada'daki cezaevinde yatmış bir zamanlar. Ada'ya giderseniz, bu cezaevini gezebilir, adadaki tek mağazadan hatıralık eşyalar alabilirsiniz.

SİSLİ ADA

NE güzel, gemiyle gezmeye çıkacağız. Bay Güleç'le Bayan Süzgün de gelecek, ama babam bundan çok hoşlanmadı, çünkü galiba Bay Güleç'i pek sevmiyor. Neden sevmediğini de hiç anlayamıyorum. Bizimle aynı otelde kalan Bay Güleç çok gırgırdır, hep milleti eğlendirmeye çalışır. Dün yemekhaneye takma bir burun ve koca bir bıyıkla geldi, ben çok güldüm. Annem Bayan Güleç'e Sisli Ada'ya gideceğimizi söylerken Bay Güleç, "Çok iyi fikir, biz de sizle geliriz, böylece sıkılmazsınız" dedi, sonra babam anneme başımıza iş açtığımı, bu neşe kaynağı bozmasının gezimizi burnumuzdan getireceğini söyledi.

Sabah piknik sepetimize soğuk et, sandviç, haşlanmış yumurta, muz, meyve suyu şişeleri doldurup otelden çıktık. Çok hoştu. Bay Güleç beyaz bir gemici kasketiyle geldi, ben de aynısını istiyorum, sonra "Tayfa demir almaya hazır mı? İleri bir 'ki, bir 'ki'." dedi. Babam, alçak sesle bir şeyler mırıldandı, annem de ona kocaman gözlerle baktı. Gemiyi görünce ben biraz düş kırıklığına uğradım, çünkü ufacık bir şeydi, adı "Çilli"ydi. Geminin sahibi, kırmızı yüzlü bereli bir adamdı, altın sırmalı bir üniforması yoktu. Hiç de tatil dönüşü arkadaşlara anlatmak istediğim gibi değildi, ama yok zararı, ben yine öyle anlatacağım, n'olacak yani, di mi ama.

— Ne haber kaptan, hazır mıyız? dedi Bay Güleç.

— Sisli Ada'ya gidecek olan turistler siz misiniz? diye sordu geminin sahibi, sonra gemiye bindik. Bay Güleç oturmadı, "Yelkenleri açın!" diye bağırdı.

— Rahat durun, denize düşeceğiz, dedi babam.

— Evet, dikkatli olun Bay Güleç, dedi annem. Sonra kesik kesik güldü, elimi sıktı ve korkmamamı söyledi.

— Merak etmeyin, dedi Bay Güleç anneme. Eski bir gemici var yanınızda.

— Denizci miydiniz siz? diye sordu babam.

— Hayır ama evimde, şöminemin üstünde şişe içinde bir gemim var, dedi Bay Güleç. Bir kahkaha attı ve babamın sırtına hızlıca vurdu.

Geminin sahibi, Bay Güleç'in ricasına karşın yelkenleri açmadı, çünkü gemide yelken yoktu. Töf töf eden ve evin önünden geçen otobüs gibi kokan bir motoru vardı geminin. Limandan ayrıldık, ufacık dalgalar gemiyi hafif sallıyordu, çok kıyaktı.

— Deniz durgun mu olacak? diye sordu babam kaptana.

Bay Güleç güldü:

— Sizi deniz tutuyor galiba, dedi babama.

— Beni mi? Dalga mı geçiyorsunuz? Ben yarı gemici sayılırım. Bahse girerim ki deniz sizi benden önce tutacak.

— Oldu! Bahse giriyoruz! dedi Bay Güleç ve yine babamın sırtına vurdu. Ben, babam Bay Güleç'e bir tokat atacak sandım ama atmadı.

— Deniz tutunca ne olur anne? diye sordum anneme.

— Başka şeyden konuşalım yavrucuğum, dedi annem.

Dalgalar daha da yük-

seldi, gittikçe daha kıyak oluyordu. Bulunduğumuz yerden oteli görüyorduk, karşıdan bakınca çok daha ufaktı, banyomuzun penceresini de tanıdım, çünkü annem kırmızı mayosunu banyoda kurutuyordu. Sisli Ada'ya bir saatte varılıyormuş. Bu kadar kısa yolculuk da olur muymuş?

— Size çok komik bir fıkra anlatacağım. İki dilencinin canları makarna çekmiş.. dedi Bay Güleç babama. Ne yazık ki fıkranın gerisini öğrenemedim çünkü Bay Güleç fıkrayı babamın kulağına eğilerek anlattı.

— Fena değil. Peki, siz midesi bozulup da doktora giden adamın öyküsünü biliyor musunuz? dedi babam. Bay Güleç öyküyü bilmediği için, babam Bay Güleç'in kulağına eğildi. Çok oldular ama! Annem dinlemiyor, otele bakıyordu. Bayan Süzgün her zamanki gibi susuyordu. Zaten hep yorgun bir hâli vardır.

Sisli Ada'yı karşıdan görüyorduk. Henüz biraz uzaktaydı. Dalgaların beyaz köpüğü ortasında çok güzel duruyordu. Ama Bay Güleç adaya bakmıyor, babamı izliyordu, ne garip şey, ille de babama tatile çıkmadan önce lokantada yediklerini saymak istedi. Genellikle Bay Güleç'le konuşmaktan hoşlanmayan babam ise, Bay Güleç'e düğününde yediklerini anlattı. Fıkraları dinlerken benim iyice karnım acıkmıştı. Annemden bir yumurta istedim, ama beni duymadı, elleriyle kulaklarını tıkamıştı çünkü, herhalde rüzgardan ötürü.

— Biraz solgun görünüyorsunuz. Şimdi bir bardak ılık kuzu yağı içseniz ne iyi gelirdi, dedi Bay Güleç.

— Evet, çukulatalı midyelerle çok iyi gider, dedi babam.

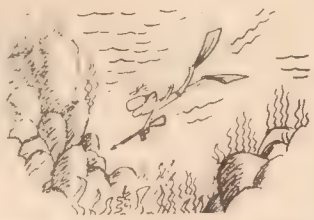

Sisli Ada'ya iyice yaklaşmıştık artık.

— Geldik sayılır. Gemiden inmeden önce bir parça soğuk et, ya da bir sandviç yiyebilir misiniz? dedi Bay Güleç babama.

— Tabii, denizde insan çabuk acıkır, dedi babam.

Babam piknik sepetini aldı, sonra geminin sahibine döndü:

— İnmeden önce bir sandviç yer miydiniz patron? diye sordu.

Size bir şey söyleyeyim mi, biz hiç Sisli Ada'ya varamadık, çünkü geminin sahibi sandviçi görünce kendini çok kötü hissetti, bir an önce limana dönmek zorunda kaldık.

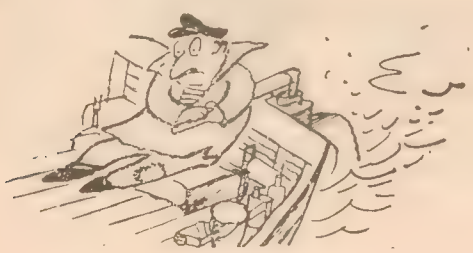

KİRPİ ÇOCUK

UMUR BUGAY

ACABA BABAM MATEMATİK BİLMİYOR MU?

MURAT sokakta yeni bisikletiyle fiyaka yapıyor. Çocukların hepsi peşinde. Tutmasalar düşecek enayi. O bisiklete de binmek iş mi? Yanında küçük iki tekerleği var. İnsan üç tekerlekliden sonra böyle mi bisiklet alır? Babam, "Sen şu matematik problemlerinin hepsini çöz bakalım," diyor. "Büyük bisiklet alacağım sana. Şimdi biraz zor binersin ama büyüyünce iyi olur." Bir ay sonra ikramiyesini alacak babam. Söz verdim. Dergilerdeki problemlerin tümünü çözeceğim. Annem bile şaşırdı bu işe. Evden dışarıya çıkmıyorum. Akşamüstleri bir saat top oynuyoruz arkadaşlarla yalnız.

Çoğunu çözdüm problemlerin. Annem de yardım ediyor. Çözemediklerimizi akşam eve gelince babama gösteriyoruz. Şöyle bir bakıp, "Ne var bunda yapamayacak?" diyor. Eline kağıdı, kalemi alınca iş değişiyor. Başlıyor saçlarını karıştırıp, yüzünü buruşturmaya. "Bu ne biçim soru böyle?" diyor. "Cık, cık, cık! Çocuk bunu nasıl anlasın?"

Dün akşam iyice sinirlendi. Soru şöyleydi: "Bir köylü geçen yıl yaptığı 459 dizin tütün ipinin bu yıl yetişemiyeceğini düşünerek 522 metre ip alarak 6'şar metre uzunluğunda kesmiştir. Bu yıl eski ve yeni aldığı iplerin hepsini kullanmıştır. Köylü bu yıl kaç ip tütün yetiştirmiştir?"

Babamın soruyu okuduktan sonra yüzünü görünce annem kahkahayı bastı. "Ben şimdi okula yazılsam sınıfta kalırım bu sorularla," dedi. Babam başını salladı: "Ben de."

Böyle içten konuşmaları çok hoşuma gitmişti. " Yaaaa.." dedim. "Nasılmış? Boşuna mı orta almışım ben matematikten?" Babam soruyu yeniden dikkatle okuyordu. "459 dizin tütün ipi varmış.. Bu yıl da 522 metre almış.." Bana döndü. "Sen kendini haklı çıkarmaya çalışma şimdi," dedi. "Arkadaşların nasıl pekiyi aldılar? Onlar da bu problemleri çözmüyor mu?"

Doğru söze ne denir? Önüme baktım. İşin ucunda bisiklet var. Babam bir süre daha okudu soruyu. Sonra kalemi atıp kalktı. "İplerin hepsini kullanmıştır.. Eeee?.. Köylü bu yıl kaç ip tütün yetiştirmiştir?"

Annem yeniden güldü. "Kaç ip tütün" ne demek Allahaşkına?" Babam da gülmeye başladı. Yanıma gelip başımı okşadı. "Ben bu problemi çözerim Kirpi oğlum," dedi. "Çözerim ama bisiklete de binerim."

MEHMET'İN ÇEVRE DOSYASI

ATİLA ALPÖGE ■ DEVRİM ALPÖGE

KIZILDERİLİ ŞEF SEATTLE

GEÇEN yazıda ülkelerin bir araya gelip çevre değerleri ve sorunları konusunda işbirliği yapmak istediklerini söylemiştik. Çevre bilinci çok yeni. Aslında eskilere dönersek ilginç şeylerle karşılaşıyoruz.

Yıl 1854. Amerika Birleşik Devletleri... Ülkenin başkanı, tâ batıda, Kanada sınırına en yakın noktada yaşayan bir kızılderili kabilesinin şefine mektup yazıyor ve topraklarını onlara satmasını istiyor. İyi para ödeyeceğini de söylüyor.

Kızılderili şefin adı Seattle ("Siet'l" okunuyor). Atlasınıza bakacak olursanız Amerika'nın batısında bir adda çok önemli bir kent olduğunu göreceksiniz. Kentin adı şefin adından geliyor.

Aşağı, şefin cevap olarak yazdığı mektuptan parçalar okuyacaksınız. Bu mektup kaç yıl önce yazılmış, hesaplayın bakalım. O yıllarda dedeniz bile doğmamıştı. Dedenizin dedesinin babası her halde çocuktu o zamanlar. O kadar eski bir zamanda ve çevre sorunlarından kimse söz etmezken, bakın kızılderili şef neler diyor? Hem de romanlarda, öykülerde bize vahşi diye tanıtılan kızılderililerin şefi...

Hava önemlidir bizler için. Ağaçlar, hayvanlar ve insanlar aynı havayı koklar. Beyaz adam için bunun da önemi yoktur. Ancak size bu toprakları satacak olursak, havanın temizliğine önem vermeyi de öğrenmeniz gerekir. Çocuklarınıza havanın kutsal bir şey olduğunu öğretmeniz gerekir. Hem nasıl kutsal olmasın ki hava. Atalarımız doğdukları gün ilk nefeslerini bunun sayesinde almışlardır. Ölmeden önce son nefeslerini de gene bu havadan almazlar mı?

✱

Toprak satmamız için yaptığınız öneriyi inceleyeceğiz. Eğer önerinizi kabul edecek olursak,bizim de bir koşulumuz olacak: beyaz adam bu topraklar üzerinde yaşayan bütün canlılara saygı göstersin.

✱

Gökyüzünü, toprağın sıcaklığını nasıl satın alabilirsiniz, ya da satarsınız? Bunu anlamak bizim için çok güç. Bu toprakların her parçası halkım için kutsaldır. Çam ağaçlarının pırıldayan iğneleri, vızıldayan böcekleri, beyaz kumsallı sahiller, karanlık ormanlar ve sabahları çayırları örten buğu, halkımın anılarının ve geçirdiği yüzlerce yıllık deneylerin bir parçasıdır. Nehirler ve ırmakların suyu, bizim için sadece akıp giden su değildir; atalarımızın kanıdır aynı zamanda. Bu toprakları size satarsak, bu suların ve toprakların kutsal olduğunu çocuklarınıza da öğretmeniz gerekecek. Biz nehirleri ve ırmakları kardeşimiz gibi severiz. Siz de aynı sevgiyi gösterebilecek misiniz kardeşlerimize? Biliyorum, beyazlar bizim gibi düşünmezler. Beyazlar için bir parça toprağın diğerlerinden farkı yoktur. Beyaz adam, topraktan istediğini almaya bakar ve sonra yoluna devam eder. Çünkü, toprak beyaz adamın dostu değil düşmanıdır. Beyaz adam topraktan istediğini alınca başka serüvenlere atılır. Beyaz adam annesi olan toprağa ve kardeşi olan gökyüzüne alıp satılacak, işlenecek, yağmalanacak bir şey gözüyle bakar. Onun bu ihtirasıdır ki, toprakları çölleştirecek ve her şeyi yiyip bitirecektir.

✱

Buffaloların öldürülüşünü, ormanların yakılışını, toprağın kirletilişini anlamıyoruz. Bir gün bakacaksınız, gökteki kartallar, dağları örten ormanlar yok olmuş. İşte o gün, insanoğlu için yaşamın sonu ve varlığını devam ettirebilme mücadelesinin başlangıcı başlamış olacak.

Birlikte inceleyelim

Mektubu okudunuz. Şef Seattle ne kadar büyük bir adammış ki, ileriyi görebilmiş. Sanki zaman tünelinden yararlanmış da bugünümüze bakmış. Bakın, Şef neler diyor ve neler oldu.

● *Şef havanın temizliğinden söz ediyor. Gerçekten bugün insanlar havanın kirliliği yüzünden hasta oluyorlar.*

● *Şef canlılara saygıdan söz ediyor. Yıllardan beri balıklar, kuşlar, kara hayvanları kötü çevreden dolayı ya da doğanın dengesi bozulduğu için ölüyorlar durmadan. Bazı hayvan türleri yok olup gitti.*

● *Şef topraklarla suyun kutsallığına değiniyor. Oysa şimdi insanlar hem toprağı, hem de suyu çeşitli biçimlerde kirletmek için ellerinden geleni yapıyorlar.*

● *Şef çölleşmeden söz ediyor. Dünyanın bir çok yerinde ekili, yeşil alanlar çöle dönüşüyor bugün. Şefin dediği gibi.*

● *Şef ormanların yakılmasından söz ediyor. Türkiyemizin dağları, ovaları bir zamanlar hep ormanlıktı. Şimdi neredeyse orman kalmadı.*

● *Şef yağma üzerinde duruyor. Gerçekten de yıllardan beri insanlar çıkarları için ellerine ne geçirdilerse yağma ettiler. Bu yağma toplumlara değil, kişilere yaradı. Deniz kıyıları yağma edildi, kent toprakları yağma edildi. Tarlalar, tepeler, ormanlar, doğal kaynaklar yağma edildi. Çevre sorunları da aslında bu yağmanın sonucu.*

● *Şef, günün birinde insanların varlıklarını devam ettirebilmek için uğraşmak zorunda kalacaklarını söylüyor. Bugün bir çok bilgin diyor ki: "Çevre sorunları dünyayı kötü bir noktaya getirdi; eğer bunlara hızla çözüm bulunmazsa insanlar varlıklarını devam ettiremez."*

Demek ki, romanların bize vahşi diye tanıttığı kızılderililerin şefi, çağındaki bir çok insandan daha ileri imiş. Gerçekten doğayı, dünyayı ve insanı çok iyi anlamış. Gerçekten doğruları söylemiş. Onun değerini biz bugün 120 yıl sonra ancak anlıyoruz.

öykülerle atasözleri

KAMİN ÖZDEMİR

İNSANOĞLU bugünkü yaşama düzenine kavuşuncaya değin nice savaşlar, savaşımlar içinde yer almıştır. "Hak", "görev", "düzen", "eşitlik", "özgürlük", "başkalarının haklarına saygı" gibi kavramlar da insanoğlunun bu savaşları, savaşımları sonunda ortaya çıkmıştır. Tarih derslerinizde okuduklarınızı düşünün sevgili çocuklar. Nice yıllar insanoğlu gücün, tutsağı olmuş. Kim güçlüyse o haklı sayılmış, her şey onun dediği gibi olmuş. Güçlülük deyince de salt beden gücünü düşünmemeliyiz. Para pul, mal mülk, kısaca varsıllık da bir tür güç kaynağıdır. İlk çağlardan bu yana türlü toplumlarda varsıllar, beyler, konaklarında, topraklarında köleler çalıştırmışlar. Onları birer mal gibi alıp satmışlar. Onlara çok kötü davranmışlardır.

Kölelikten kurtuluş kolay olmamıştır elbette. Nice kavgalar yapılmıştır. Önce insanoğlunun bilinçlenmesi gerekmiş. Toplum içindeki yerini alması, insanın insana kul olmayacağı düşüncesine ulaşması gerekmiş. Bu da birdenbire kolayca gerçekleşmemiştir. İnsan düşüncesinde gelişmeler çok, ama çok ağır olmuş. Örneğin "su", "toprak", "orman"... gibi doğal kaynakları kimi kişiler ellerine geçirmişler bir zamanlar. Bunları salt kendi çıkarları, kendi yararları için kullanmaya kalkmışlardır. Bunlardan öteki insanların da yararlanmasını engellemişlerdir. Bu yüzden nice büyük kavgalar olmuş. Tarih bir bakıma bu büyük kavgaların, bu büyük savaşların öyküsünden başka nedir ki... Şurasını da söyleyelim insanoğlu düşünen bir yaratıktır. İnsan düşüncesi de aynı kalmaz. Gelişir, değişir. Düşünceyi geliştiren etkenlerin başında karşılaştırma, soru sorma gelir. İşte geçen haftaki öykümüz böyle bir durumla ilgiliydi. İnsanoğlunun hakkını aramasıyla ilgiliydi. Bilmem bu ilgiyi kurabildiniz mi? Pay adlı o öyküde tüm köyün gelirini elinde bulunduran varsıl beylerle, o geliri onlara sağlayan yoksul köylülerin durumu yansıtılıyordu. Anımsayacağınız gibi, günün birinde geç de olsa yoksul köylüler varsılların durumuna bakıyor, kimi gerçekleri sezince de bir kavga başlıyor, bir kıyamettir kopuyor.

Dilimizde bu öykünün yansıttığı durumu karşılayan güzel bir atasözü vardır. Umarım bulmuşsunuzdur onu: BİRİ YER BİRİ BAKAR, KIYAMET ONDAN KOPAR. Önce de değindiğim gibi evrensel nitelikli bir atasözümüzdür bu. Herkesin yararlanabileceği şeylerden salt belli kişiler yararlanır da başkalarının yararlanmasına olanak vermezlerse bundan büyük bir kavga kopar gerçeğini vurguluyor. Bu haftanın atasözünü içeren öykümüzse insan emeğinin değerini anlatıyor. Hem de çok yaygın bir atasözümüzün üzerine kurulmuş.

KOCA ÇINAR

Ben yaşlı bir çınarım. Orta Anadoluda bir derenin içindeyim. Yıllardan beri bu derenin içinde yaşayıp gidiyorum işte. Sağ yanımdan bir yol geçiyor. Yol dedimse öyle otomobillerin, otobüslerin geçtiği asfalt bir yol değil. Bildiğiniz toprak yol. Sol yanımsa kepirlikler, kayalıklar.. Diyeceğim bulunduğum yer öyle ahım şahım bir yer değil. Yalnızlıktan bunalıyorum. Eskiden bir iki karga yuva yapardı. Şimdi onlar da gelmez oldu. Az ötemde bir kaynak var. Suyu küçük bir sızıntı gibi akıp gidiyor. Tosbağalar, kertenkeleler, susamış serçeler gelip su içiyorlar oradan. Bir zaman onları seyrediyorum. Ara sıra yoldan geçen köylüler gelip dinleniyorlar dibimde. Hangisinin hangi köyden olduğunu, dertlerini sıkıntılarını bir bir bilirim. Bilirim ya elimden bir şey gelmez.

Benim yerimin sahibi yok. Kimsenin tapulu malı değilim. Köylüler hazinenin diyorlar benim yerime. Yanım yörem kepirlik, kayalık olduğundan kimse de sahiplenmeyi düşünmüyor. Geçen sonbahar güzel bir şey oldu. Kümbetli köyünden Kara Dursun, kasabadan dönüyordu. Biraz dinlendi dibimde. Elini yüzünü yudu. Sonra sol yanımdaki yamaca, kepirliklere uzun uzun baktı. İçinden burada güzel bağ olur, kepirlik ama, toprağı yağlı.." dedi. Bunları duyunca bir sevindim bir sevindim, anlatamam. O gece sevincimden uyku tutmadı beni.

İki üç hafta geçti, ne gelen var ne giden. Besbelli Kara Dursun caydı, dedim. Canım sıkıldı. Bir sabah bir de ne göreyim, Kara Dursun, yanında Uzun Cabbarla çıkageldiler. Ölçtüler, biçtiler. Taş diktiler. "Bismillah" deyip ilk kazmayı vurdular toprağa. Onlar toprağa kazmayı vurdukça benim sevincimden dallarım yapraklarım titriyor. "Ne güzel, ne güzel..." diyorum. "Artık benim de yanım yörem yeşerecek, kurtulacağım yalnızlıktan.."

Kara Dursunla kaynı Uzun Cabbar taşları ayıkladılar. Koca kayaları söktüler. Şu insanoğlu istemeye görsün, neler yapmaz ki... Yenemeyeceği güçlük yoktur. Bir ay içinde kocaman bir bağ yeri açtılar. Açtılar ya, bir gün Topal Ali'yle karısı Hanife çıkageldi. Bu Topal'ı oldum olası sevmem. Hayındır, kıskançtır. Kolay gele, molay geleden sonra Topal başladı konuşmaya:

" — Dedilerdi de inanmadıydım. Demek bağ yapıyorsunuz ha... Kurdun kuşun bol, insanın az olduğu yerde bağ mı olurmuş... Bu kayalıkların dibinde bağ mı olurmuş... Domuzların, porsukların, tosbağaların ininde bağ mı olurmuş... Emeğinize yazık aslanlarım, gücünüze yazık. Varın kasabaya gidin, amelelik yapın. Bağ yapmayı da nereden aklınıza koydunuz? Vallahi de olmaz, billahi de olmaz. Yazık, yazık, çok yazık..." dedi.

İçimden, "gidinin topalı" diyordum. "Kıskançlığından... Kıskançlığından böyle diyorsun. İnsan emeği her güçlüğü yener, dağı bağa çevirir" diyordum. Bereket, Kara Dursun da, kaynı Uzun Cabbar da Topal Ali'nin sözlerine kulak asmadılar. Gülüp geçtiler. İşlerini bırakmadılar. Çalışmalarını sürdürdüler.

İlkyazla birlikte bağ yerini bir kez daha kazmaladılar. Kazma kürek seslerini duydukça içim açılıyordu. Eski sıkıntımdan, bunaltımdan sıyrılmıştım artık. Hep Kara Dursun'la kaynı Uzun Cabbar'ı seyrediyordum. İştahla çalışıyorlardı. Bağ yerinin etrafına bir güzel de duvar çevirdiler. Duvarın üzerine çalıdan çit yaptılar. Sonra çubuk yerlerini açtılar. Bir bir diktiler çubukları.

Kümbetli bağ yerine bir saat çekiyor. Kara Dursun'la Uzun Cabbar bağ yerinde yatıyorlar. Akşamları işi bırakınca ateş yakıyorlar. Pilav pişiriyorlar. Pilavın kokusunu bulunduğum yerden duyuyorum. Onlar uykuya varınca ben yıldızlara bakıyorum. Derin derin düşüncelere dalıyorum. Otuz kırk yıl sonrasını düşünüyorum. Düşündükçe sevinçten dallarım köklerim titriyor. Öyle ya otuz kırk yıl sonra tüm yanım yörem bağlık bahçelik olacak. Kara Dursun'la Uzun Cabbar bunun öncüsü oldu. Onları başkaları da izleyecek. Böylece kepirlikler, kayalıklar bağa dönüşecek..

Düşündüğüm gibi oldu... Öyle otuz kırk yıl geçmeden oldu hem. Kara Dursun'la Uzun Cabbar'ın bağını görenler, bağ yeri açmak istediler. Önce iki, üç derken şimdi tam on bağ var yanımda yöremde. Artık hiç sıkılmıyorum. Geceleri toprağın derinliklerine kök salan çubukların seslerini dinliyorum....

ATASÖZÜ

. . . . . .
. . . . . .
. . . . . .
. . . . . .
. . . . . .
. . . . . .
. . . . . .
. . . . . .
. . . . . .

BİZİM
KİS
TİK

BİRLEŞMİŞ MİLLETLER ÇOCUK HAKLARI BİLDİRİSİ İLKELERİ

İLKE 6: Çocuk, anne ve babasının, bu olanaksızsa kurumların koruyuculuğu ve sorumluluğu altında yetiştirilmelidir. Ailesi ve yeterli desteği olmayan çocuklara, toplum ve resmi kuruluşlar özel ilgi göstermek zorundadır.

ZEYTİN ÇOCUĞUNUN ÖYKÜSÜ

AYSUN KARA

HAVA çok soğuktu. Traktörün üstünde, buz tutan ellerini ısıtmaya çalışan kadınlar, erkekler çocuklar vardı. Bazı kadınların çocuklarını siyah, solgun kaftanlarının içine sokuşturmaları dikkati çekiyordu.

Traktör, taşlı ve tozlu yolda ilerliyordu.

Balıkesir'in bir dağ köyünden her yıl, zeytin toplamağa Ayvalık kasabasına giderlerdi. Bu işi yedi yıldır sürdürüyorlardı. Fakat yedi yaş okul yaşıydı. Zeynep'in okula gitmesi gerekirdi. Ama annesi, babası Zeynep'in çalışmasını, onlara bir yararı olmasını bekliyordu.

Zeynep'in babası iri yarı sert bir adamdı. Onu ~~olup~~ olmaz durumlarda azarlardı. Belki de olanaklar onu bu duruma getirmişti.

Annesi iyi kalpli bir kadındı. Babasının davranışlarına karşı hep onu korumuştu.

Yalnızca onlar değil tabii, bu traktörlerde daha birçok kişi vardı. Biraz sonra zeytin tarlasına geldiler. Kadınlar gece yatacakları damı bile temizleyemeden zeytin toplamaya başladılar. Zeytinleri buzlar arasından toplayıp sepetlere koyuyorlardı.

Nihayet saat beş olmuştu. Paydos edince damlara girdiler. Zeynep karnının çok acıktığını hissetti. Annesine seslendi.

— Ana ekmek ver, acıktım.

— Dur hele şu un çorbaları pişsin de yersin.

Ateş için çalı, çırpı toplamak gerekiyordu. Zeynep'in karnı çok acıkmıştı. Rüzgâr yüzünü kamçılıyor, uluyordu. Orada, burada bulunan odun parçalarını alıyorlardı. Biraz toplayınca dama girdiler.

Zeynep kapıyı açınca babası hemen suratını astı. Ona dönerek:

— Kız ne onlar öyle, Allah kahretsin seni, çık dışarıya, iki kucak daha getir, dedi.

Zeynep geriye dönerek soğuğa çıktı. Sanki rüzgâr her çıkışında daha fazla esiyordu. Bütün zeytinliği gezdi. Bulabildiğini getirdi. Dama girince, neyse ki babası birşey demedi.

Annesi, odunları kucağından alıp ateşe attı. Yemek pişinceye kadar bir çuvalın üzerine oturdu. Çocukların her birisi bir tarafa yığılmışlardı.

Herkes sırayla tabağına birer kepçe un çorbası alıyor, çekilip istediği yerde yiyordu. Zeynep'in annesi yanına geldi. Elinde çorbası vardı. Herhalde herkese az bir pay düştüğünden ona:

— Zeynep sana biraz çorba koyayım, dedi.

Zeynep:

— Hayır ona istemem, diye karşılık verdi.

Annesi sesini çıkarmadan çorbanın yarısını onun tabağına döktü.

Giderken:

— Kızım gel çuvalını al, ateşin yanında benimle yat dedi.

Zeynep ateşin yanında, yalınkat çuvalın üzerinde yatarak, deliksiz bir uyku çekti.

Sabah oluyordu. Saat altıda kalktılar. Dışarıya çıkarken, annesi eline kuru bir ekmek parçası tutuşturdu.

Zeytin ağaçlarının altındaki sular buz tutmuştu. Buzlar arasından zeytinleri toplamaya çalışıyorlardı.

Yine dikkatini o kadının bebeği çekti. Çalıların üzerine yatmış, çok ağlıyordu. Etrafta onun gibi birçok çocuk vardı. Ona bakarken, o soğukta, yanağında şiddetli bir tokat patladı. Dönüp bakınca babasının kızgın, insafsız yüzünü gördü. Ona:

— Baş belası! Herkesin çocuğu çalışırken sen oraya buraya bakarak vakit geçiriyorsun. Dön işine! Senin yüzünden bizim yevmiyemizi kesiyorlar, diyerek gitti.

Paydos olunca Zeynep, babasından azar işitmemek için herkesten önce odun toplamaya başlamak niyetindeydi. Fakat karşısında babasını gördü. Kızgın değildi. Eline bir çuval tutuşturarak:

— Bunu dolduracaksın, dedi.

Zeynep odun aramaya başladı. Orada burada bulduğu odunları çuvala koyuyordu. Fakat çuvalın daha yarısı bile dolmamıştı. Bunu dolduramazsa babasının onu dayaktan öldüreceği muhakkaktı...

Zeynep tarlanın iç kısımlarına doğru iyice ilerledi. Karanlık birden çökmüştü. İçini bir korku kapladı. Zavallı çocuk, babasından yiyeceği dayağı unutup artık dama dönmek istedi. Fakat yolunu kaybetmişti. Dama gidemeyecekti.

Bir ağacın dibine yattı. O an, o sıcacık damda, anasının kucağında un çorbasını içmeyi öylesine istedi ki... Bu hayallerle birlikte uykuya daldı.

O sırada ailesi ve tayfalar onu arıyorlardı.

Sabahleyin Zeynep'i bir ağacın dibinde çuvalına sıkıca sarılarak donmuş olarak buldular.

Zeynep'in hayatı pürüzlerle dolu. O'nun hayatına yeni bir yön vermeyi isterdim. Fakat bu olanaksız.

Nerede kaldı çocuğun anne ve babası, bu olanaksızsa, kurumların koruyuculuğu altında yetişme ilkesi...

ANKARA BELEDİYESİ
«başkent ödülü»
YARIŞMALARI

İNCELEME/ARAŞTIRMA YARIŞMASI

Konu : TÜRKİYE'DE METROPOLİTAN ÖLÇEKLİ KENTLERDE YEREL YÖNETİMLERİN ÖRGÜTLENME MODELİ

Ödül Toplamı : 85.000 TL. (Net)

FİKİR PROJESİ YARIŞMASI

Konu : YEREL YÖNETİMLERİN KENTE YENİ GELENLERE YAŞAM ÇEVRESİ YARATMA SORUNU

Ödül Toplamı : 260.000 TL. (Net)

ÖYKÜ YARIŞMASI

Konu : ÇOCUK VE KENT

Ödül Toplamı : 25.000 TL. (Net)

GAZETECİLİK YARIŞMASI

Konu : KENT VE SORUNLARI

Ödül Toplamı :

a) Haber Dalında
25.000 TL. (Net)

b) İnceleme/Araştırma/Röportaj Dalında
20.000 TL. (Net)

c) Fotoğraf Dalında
20.000 TL. (Net)

d) Karikatür Dalında
20.000 TL. (Net)

e) Radyo - TV Haberi Dalında
20.000 TL. (Net)

f) Radyo - TV Programı Dalında
20.000 TL. (Net)

TÜM YARIŞMALAR İÇİN
SON KATILMA TARİHİ : 3 EYLÜL 1979

Geniş Bilgi ve Başvuru :
Ankara Belediye Başkanlığı
BASIN YAYIN VE TURİZM MÜDÜRLÜĞÜ
Ulus/Ankara
Tel : 24 15 72 - 10 55 45

FOTOĞRAF YARIŞMASI

Konu : ÇOCUK VE KENT
Ödül Toplamı : 25.000 TL. (Net)

MEKTUP YARIŞMASI

Konu : KENTLİ KÜÇÜK VATANDAŞTAN KENT HALKINA MEKTUP

YARIŞMAYA KATILACAK MEKTUPLARA İLİŞKİN AÇIKLAMA :

Kentli küçük vatandaş,
Yaşının küçük olması, vatandaşlık haklarını ortadan kaldırmıyor. Senden kent halkına bir mektup yazmanı istiyoruz. Sana göre doğrularıyla yanlışlarıyla ve özlemlerinle kendi dünyanı anlat bu mektupta.

Eğer kente başka bir çevreden geldiysen, örneğin; köyden, kasabadan ya da başka bir kentten, o çevreyle şimdiki çevreni ve özlediğin çevreyi karşılaştırabilirsin. Yanlış ve çirkin bulduğun şeyleri, niye öyle bulduğunu, nasıl düzeltilebileceğini söyle bizlere. Sizlerin katkısı ne olabilir, bu konuda düşüncelerini yaz.

Mektubunu bekliyoruz...

YARIŞMAYA KATILMA KOŞULLARI

1 — Mektuplarınızı el yazısı ile dosya kağıdına ve okunaklı şekilde yazınız.

2 — Mektubunuzun sonuna isminizi, soyadınızı, adresiniz ile öğrenciyseniz okulunuzu ve sınıfınızı yazınız.

3 — Bu yarışmaya 1 Ocak 1964'den sonra doğan kentli her küçük vatandaş katılabilir.

ÖDÜL

Başarılı 10 mektubun yazarlarına 3.000 liraya kadar diledikleri armağanlar Ankara Belediyesi'nce alınacaktır.

JÜRİ

Yarışmanın jürisi Belediye Başkanının Başkanlığında kentli küçük vatandaşlardan oluşacaktır.

Yarışmaya 3 Eylül 1979 tarihine kadar Ankara Belediye Başkanlığı Basın Yayın ve Turizm Müdürlüğü Ulus/ANKARA adresine gönderilecek mektuplar katılacaktır.

PÜSKÜL İLE ÇİLLİ

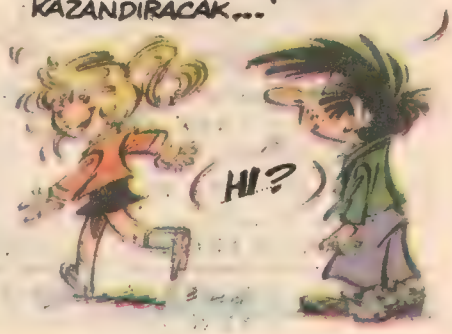

AZ SONRA...

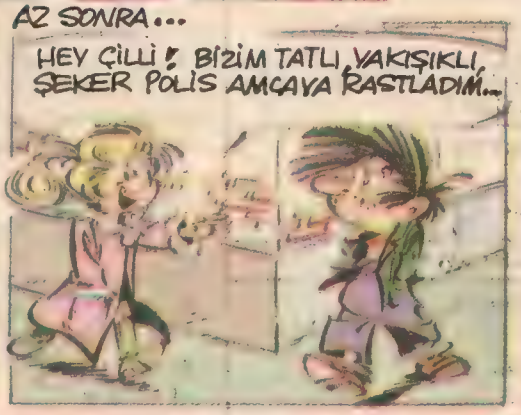

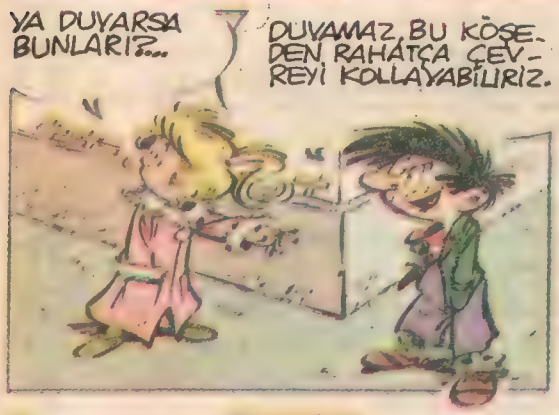

Çocuklar!..

Biz CİN ile CAN adlı iki kardeşiz. Başımızdan geçen serüvenleri okumak isterseniz gazete ve dergi satan amcalara koşun...

Her sayfamız renkli resimli...

Ayrıca boyama sayfalarımız da var...

YÜCE YAYINLARI, Nuruosmaniye Cad. Doğançay Han. No: 27
Cağaloğlu-İSTANBUL Tel: 27 10 25, Genel Dağıtım RFK-DAĞ

MAYALAR

¡UUUyyyyyy!

BİR SÜRE SONRA..
SAVUNMALARI ÇOK İYİ. KENTİN GİRİŞİNE BİR ATEŞ YAKALIM.. YARINA KADAR HER YER KÜL OLUR. BİZE DE YOL AÇILIR...

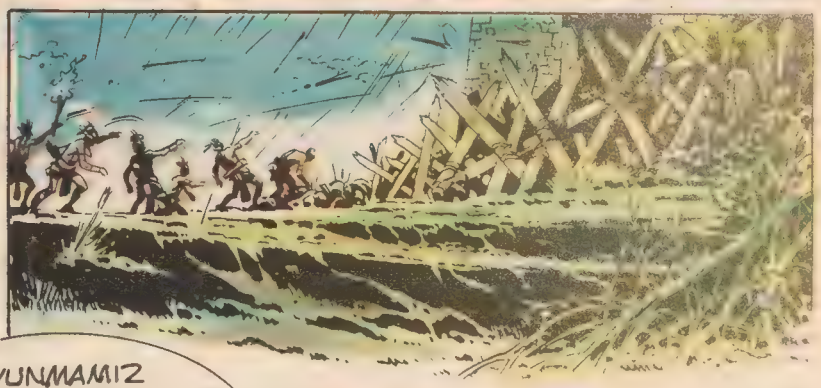

SAVUNMAMIZ ÇOK GÜÇLÜ.. ONU KIRAMAYI BAŞARAMAYACAKLAR.. YALNIZ YARINA KADAR ATEŞİ SÖNDÜREMEZSEK GÜÇ DURUMDA KALIRIZ...

AKLIMA BİR ŞEY GELDİ..

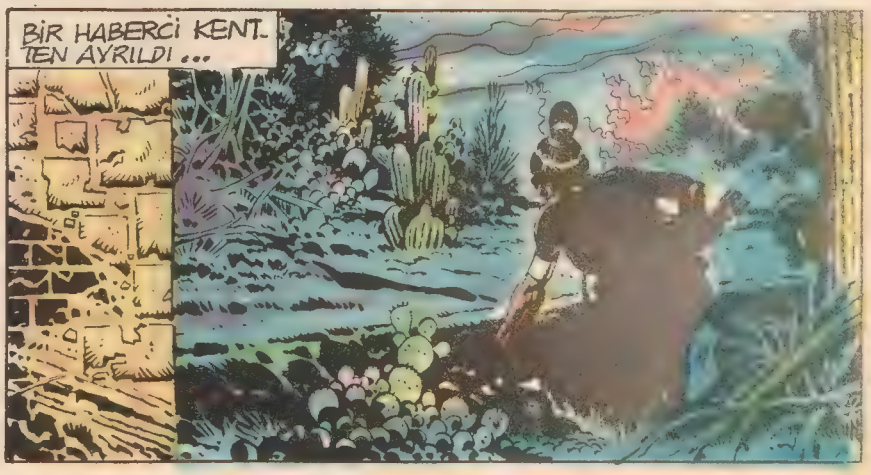
BİR HABERCİ KENTTEN AYRILDI...

ALEVLER GİT GİDE BÜYÜYEREK ÇEVREYİ SARIYORDU...

SÖNDÜREMEYECEĞİZ!

SUYUMUZ BİTMEK ÜZERE..

HER YERİ SARDI!

ERTESİ SABAH..

SAVAŞMALIYIZ. AMA BURADA DEĞİL. ONLARI BİR DÜZLÜĞE ÇEKELİM...

SAVAŞ BAŞLADI.. ASKERLER GÖĞÜS GÖĞÜSE ÇARPIŞIYORLARDI.. MAYAPAN'LILAR YENİLDİ..

ARKAMIZDAN SALDIRIYORLAR! BİR ORDU BİZİ ÇEVİRDİ...

HUNAC-CEAL'İN HABERCİSİ KRALININ MESAJINI YERİNE ULAŞTIRMIŞTI. TÖLTEKLER HEMEN YARDIMA KOŞMUŞLARDI...

SONUNDA CHICHEN-İTZA YENİLDİ...

KRAL, ÖTEKİ İTZA PRENSESLERİYLE BİRLİKTE ESİR ALINDI VE MAYAPAN'A GÖTÜRÜLDÜ...

ÖLÜMLE CEZALANDIRILACAĞINIZI BİLİYORSUNUZ DEĞİL Mİ? AMA BEN SİZİN YAPTIKLARINIZI UNUTACAĞIM. HEPİNİZİN YAŞAMINIZI BAĞIŞLIYORUM...

ÇOK TEŞEKKÜR EDERİZ...

BÖYLECE ÖLÜME GİTMEKTEN KURTULDULAR...

MAYA UYGARLIĞININ NASIL VE NE ZAMAN SONA ERDİĞİNE İLİŞKİN KESİN VERİLER YOKTUR.. ANCAK BU UYGARLIĞIN ONUNCU YÜZYILIN SONUNA DOĞRU ORTADAN KALKTIĞI SANILMAKTADIR...

SAVAŞ MI?

İSTİLA MI?

HASTALIK MI?

DEPREM Mİ?

İÇ SAVAŞ MI?

ÜRÜNLERİN YOKOLMASI?

?

AMA BÜTÜN BU VARSAYIMLARA KARŞIN GERÇEK BİLİNMEMEKTEDİR...

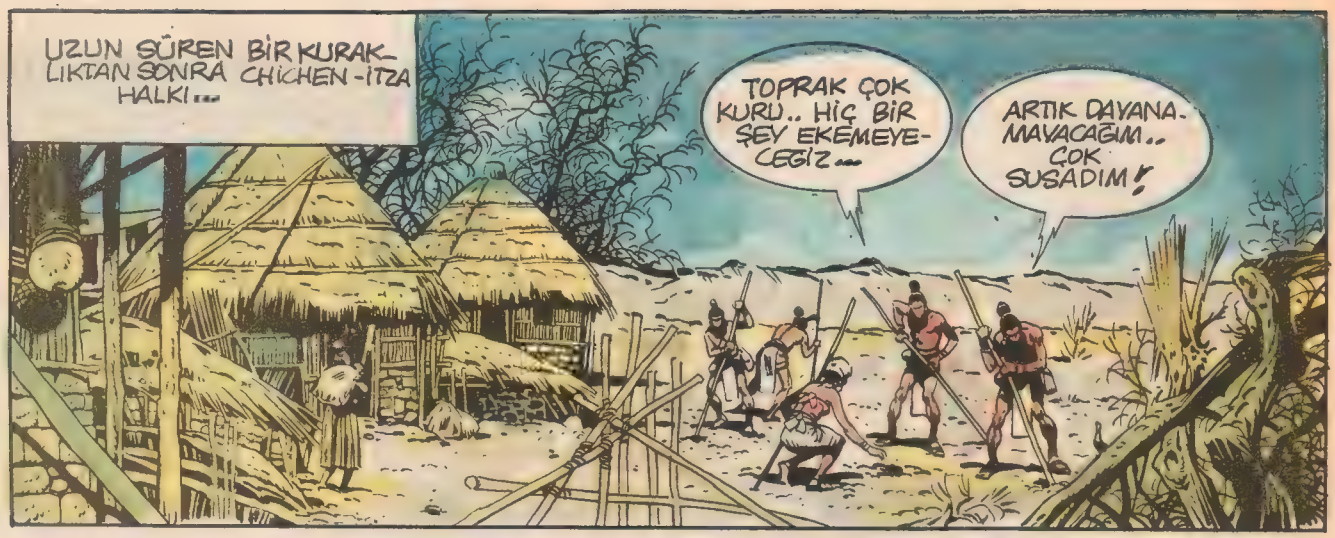

KÖPEKLER BİLE YİYECEK BİR ŞEYLER BULMAK UMUDUYLA TOPRAĞI EŞELEMEYE BAŞLAMIŞTI...

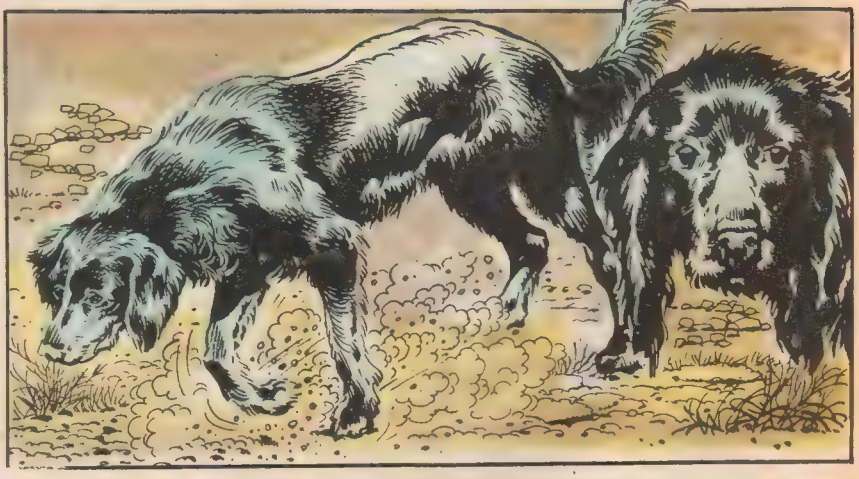

ERTESİ GÜN TAPINAĞIN ÖNÜNDE...
EN GÜZEL KADINLARIMIZI SANA SUNACAĞIZ..
TANRI CHAC! NE OLUR BİZİ DİNLE...
DUALARIMIZI KABUL ET. NE OLUR!
BENİ DİNLE İXEM.. TANRI CHAC'A KURBAN EDİLMEK ÜZERE SEÇİLDİĞİNDEN GURUR DUYMALISIN.. ZATEN BAŞKA BİR YERE GİTMEYE KALKSAK DA HEPİMİZ YOLDA ÖLÜRÜZ...
TANRI CHAC'A SUNULMAK İSTEMİYORUM... BAŞKA YERLERE GÖÇ EDİP ORADA YAŞAMALIYIZ...
AYRICA TANRILARA KURBAN EDİLECEĞİNDEN, YENİDEN YAŞAMA DÖNME SANSIN DA VAR.. ORAYA GİDİP, DİLEKLERİMİZİ TANRI CHAC'A SUNACAKSIN. O DA BİZE YAĞMUR GÖNDERECEK...
SEN DE BİLİYORSUN Kİ, ORAYA GİDEN BİR DAHA GERİ DÖNMEZ...
KURBANLAR BÜYÜK BİR SU DEPOSUNA ATILIRDI... BU DEPOLARDAN EN BÜYÜKLERİNDEN BİRİ CHICHEN - İTZA'DA İDİ.. 60 METRE DERİNLİĞİNDEKİ BU DEPOYU 1888'DE E.H.THOMPSON ORTAYA ÇIKARMIŞTIR.. DEPODA KEMİKLER VE MÜCEVHERLER BULUNMUŞTU...
DEVAM EDECEK

Bilmece Bulmaca

Yanıtlar 64. sayfada

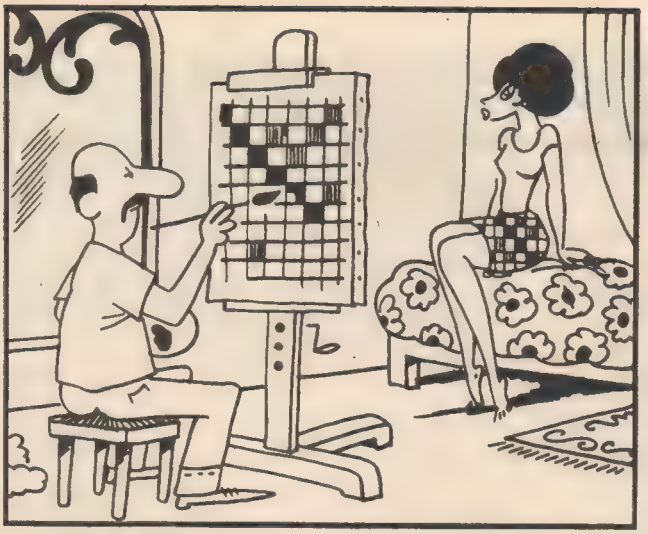

7 BENZER

Yukarıdaki iki resim arasında yedi benzerlik var... Bu yedi benzeri bakalım ne kadar sürede bulacaksınız?

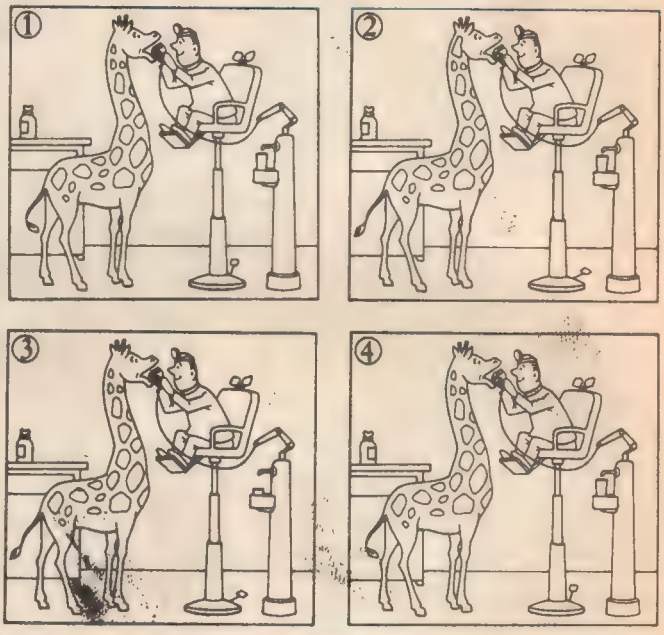

KARELER

Yukarıdaki kareler, ikişer ikişer birbirinin aynı. Ama aralarında çeşitli farklar var. Acaba onları bulabilir misiniz?

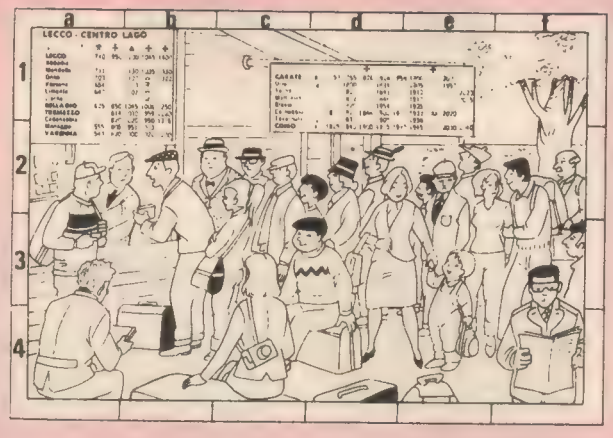

GEMİ YOLCULARI: Üstteki resimde, rıhtımda bekleyen yolcuları görüyorsunuz. Alttaki resimde de, yolcuların üçü dışında hepsini gemide görüyorsunuz. Gemiyi kaçıran üç yolcu ile yerlerine binen yeni üç yolcuyu bulabilir misiniz?

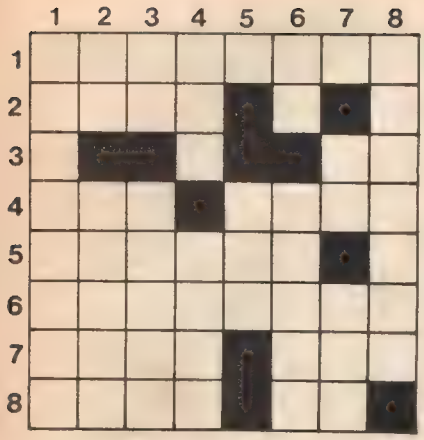

SOLDAN SAĞA: (1) Bir yere yaslanmak. (2) Yapıt. (3) Yüzey ölçüsü birimi. (4) Tarihte bir devlet — Bir köpek cinsi. (5) Tavukgillerden eti için avlanan bir kuş. (6) Ustaların çalışmasını denetleyen usta. (7) Bir yazın türü — Futbolda savunma kanat oyuncularına verilen ad. (8) Giysi — Genişlik.

YUKARIDAN AŞAĞIYA: (1) Çok hızlı koşabilen, sıcak ülkelerde yaşayan, oldukça iri bir kuş. (2) İskambilde birli — Etki yapma (3) Bir emir — (tersi) Yosun, ot, ağaç gibi canlıların genel adı. (4) İki şeyi birbirinden ayıran uzaklık — (tersi) Asya'da bir göl. (5) (tersi) Asalak bir böcek. (6) Bir nota — Kızıldeniz'de bir körfez. (7) Yeterli miktarda olmayan — Mutlu, neşeli, (8) Karışmış olan, düzensiz.

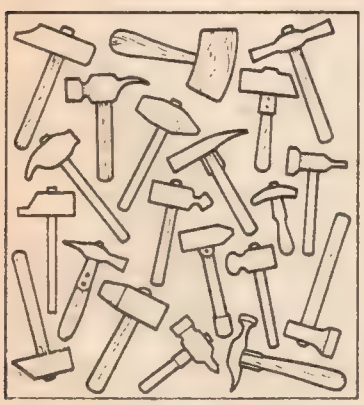

ÇEKİÇLER

Yukarıdaki üç çekici on saniye inceleyin. Sonra da aşağıdaki çekiçler arasından onların eşlerini bulmaya çalışın.

POLİS DOSYASI

Komiser, adamın yalan söylediğini nasıl anladı?

SİNEMASEVERLER İÇİN

Aşağıda altı yerli filmin adı, her adda harflerin yerleri değiştirilerek yazılmıştır. Acaba bu filmlerin gerçek adlarını bulabilir misiniz ?

(1) AVİM CUNKOB
(2) KICIAPRAL RAKIL
(3) LAKAS NERYOLİM
(4) ANKAL
(5) EŞGÜNİL KATABKIL
(6) ARAK FAŞRAÇLI GİLEN

MEKTUP ARKADAŞI

Türkiye'nin her yöresinden yeni arkadaşlar edinmek ister misiniz? Bize adınızı, adresinizi, nelerle ilgilendiğinizi kısaca yazın. Bu köşede yayımlayalım...

- TANER MAĞLUP: Yaşım 14. Boş zamanlarımda kitap okur, voleybol oynarım. Yazışacağım.
  Adres: Bakkal Süleyman Kurt eliyle Zara – SİVAS
- AYŞEN TÜREGÜN: Yaşım 10. Müzik dinlemeyi, resim yapmayı, kitap okumayı severim. Yaşıtlarımla yazışmak istiyorum.
  Adres: Orkide Cad. No: 12/2 D. 2 Yeşilyurt – İSTANBUL
- YILMAZ TÜRKYILMAZ: Yaşım 13. Boş zamanlarımda kitap okur, spor yaparım. Pul biriktiririm. Çeşitli kentlerden arkadaşlarla yazışmak istiyorum.
  Adres: Cumhuriyet Mah. No: 48 İsabeyli – NAZİLLİ
- SİBEL ÇEÇEN: Yaşım 13. Resim yapmayı ve müzik dinlemeyi çok severim. Pul biriktiririm. Yazışmak istiyorum.
  Adres: Nurettin Paşa Sok. No: 26 D. 14 Bahçelievler – İSTANBUL
- HAKAN ŞEN: Yaşım 9. Kart biriktiririm. Spor yapmayı çok severim. Yazışmak istiyorum.
  Adres: İstiklal Mah. Birlik Cad. No: 50 Ümraniye – İSTANBUL
- ÇİĞDEM ÖZKAN: Yaşım 11. Boş zamanlarımda kitap okur, resim yaparım. Kart ve pul biriktiririm. Yazışmak istiyorum.
  Adres: Emir Beyazıt Mah. Süleyman bey Sok. No: 9 K. 2 MUĞLA
- MEHMET ÜMİT KAYSILI: Yaşım 12. Kitap okumayı ve spor yapmayı çok seviyorum. Yazışacağım.
  Adres: 2 Kalaba Kumrulu Sok. Arzu Ap. No: 48/6 Kalaba – ANKARA
- HUZUR ALAGİRAY: Yaşım 10. Boş zamanlarımda kitap okur, müzik dinler ve resim yaparım. Yazışmak istiyorum.
  Adres: Tirebolu Sok. No: 44/16 Yukarı Ayrancı – ANKARA
- TÜRKAN AKKOÇ: Yaşım 15. Müzik dinlemeyi, gezmeyi severim. Dergi okuru yaşıtlarımla yazışmak istiyorum.
  Adres: M. Erenler Mah. 2095. Sok. No: 20 Bayraklı – İZMİR
- ALİŞAN SARSU: Yaşım 13. Kitap okumayı, müzik dinlemeyi, resim yapmayı severim. Yazışmak istiyorum.
  Adres: Hareket Ordu Sok. Arık Ap. No: 8/6 Bahçelievler – İSTANBUL
- ÖZLEM ERDOĞAN: Çeşitli kentlerden dergi okuru yaşıtlarımla yazışmak istiyorum.
  Adres: Abidin Daver Sok. ME–SA Sitesi D. Blok K. 6 No: 12 ANKARA

BİLMECELER

- 7 BENZER: (1) Sağdaki yatağın süslerinden biri ile kapının anahtar deliği. (2) Ressamın tuvalindeki boya ile ahçının pantalon cebinden sarkan anahtarlık. (3) Ressamın pantalon cebi ile ahçının elindeki tencerenin sapı. (4) Halının saçağı ile masa örtüsünün püsküller. (5) Halının üzerindeki desenlerden biri ile soldaki duvar lambasının demiri. (6) Ressamın taburesinin solundaki şekil ile tencereden çıkan duman. (7) Ressamın fırçasının ucu ile ahçının önlüğündeki köpeğin kulağı.

- GEMİ YOLCULARI: Gemiyi kaçıran yolcular; 2 – E, bıyıklı ve yukarıya bakan şapkalı yolcu; 4 – F, Gazete okuyan yolcu. Gemiye sonradan binen yolcular: 4 – C, Fotoğraf çeken yolcu; 2 – F, siyah çizgili kazağı olan yolcu; 4 – F, denize bakan kadın.

- KARELER: 1. ve 4. karedeki şişe etiketleri ayrı yönde, 2. ve 3. karelerde zürafanın boynunun üstündeki benek ve koltuğun yanındaki bardağın boyu.

- KARE BULMACA: Soldan sağa: (1) Dayanmak. (2) Eser. (3) Ar. (4) Eti – Tazı. (5) Keklik. (6) Ustabaşı. (7) Şiir – Bek. (8) Urba – En. Yukarıdan aşağıya: (1) Devekuşu. (2) As – Tesir. (3) Ye – İktib. (4) Ara – Lara. (5) Tib. (6) Mi – Akabe. (7) Az – Şen. (8) Karışık.

- ÇEKİÇLER:

- POLİS DOSYASI: Yeğen, amcasının virajı alırken arabadan düştüğünü söylemişti. Ama bu gerçek olamazdı. Çünkü viraj sağa doğru idi. Yeğenin sözleri gerçek olsa, amcasının yolun sol tarafına düşmesi gerekirdi.

- SİNEMASEVERLER İÇİN: (1) Mavi Boncuk. (2) Kapıcılar Kralı. (3) Salak Milyoner. (4) Kanal. (5) Güneşli Bataklık. (6) Kara Çarşaflı Gelin.

OKURDAN OKURA

AYCAN KAZANÇ

RESİM YARIŞMASI SONUÇLARI
BİRER KİTAP KAZANAN
OKURLARIMIZ

1 — Füsun Türkeli 2 — Hülya Tarım 3 — İlker Bulat 4 — M. Ömer Yücel 5 — Serpil Bilgin 6 — Yeşim Göksel 7 — Zafer Aydoğdu 8 — Perihan Bektaş 9 — Sedat Sert 10 — Keriman Kebabçı 11 — Nermin Kantar 12 — Garabet Acar 13 — Devi Kazado 14 — Nurdane Kaşıkırık 15 — Nehabet Uysal 16 — Maryam Darılçoğlu 17 — Gülay Ziger 18 — Gül Saraç 19 — Emine Haykıran 20 — Serpil Çeken 21 — Uğur Dere 22 — Atıl Şenkâhya 23 — Kadriye Özaydın 24 — Nermin Kantar 25 — Yılmaz Hızlı 26 — Meral Kazancı 27 — Tayfun Kalaylı 28 — Hülya Pekmezciler 29 — Aycan Pelister 30 — Ayfer Altay 31 — Özgür Can 32 — Tayfun Ergültekin 33 — Sema Şahin 34 — Sinan Udil 35 — Aytekin Özboyacı 36 — Alpay Doğan 37 — Deniz Deryaoğlu 38 — Yılmaz Küçükyardımcı 39 — Fezay Yakut 40 — Nuri Özden 41 — Uğur Ekmekçi 42 — Gülcihan Özdemir 43 — Gülüm Şumnu 44 — Ayşe Yıldız 45 — Çetin Baykuş 46 — Murat Ürse 47 — Dalca Yakut 48 — Fatma Demirci 49 — Ahmet Ünal 50 — Yıldız İncilây Ülgen 51 — Erkan Kılıç 52 — Mehmet Tekin 53 — Şükrü Öztaş 54 — Gamze Doğru 55 — Mehmet Ateş 56 — Ayşe Cömertoğlu 57 — Selim Gümüş 58 — Cem Öngey 59 — Burcu Karaman 60 — Faruk Bayraktar 61 — Taner Akıncı 62 — Gürkan Özcan 63 — Fatma Kandemir 64 — Aysu Alp 65 — Meltem Seken

NURHAN BAYSONER

SUMRU BELGER

ZEYNEP ÜSTÜNİPEK

GÜLAY İZMİRLİGİL

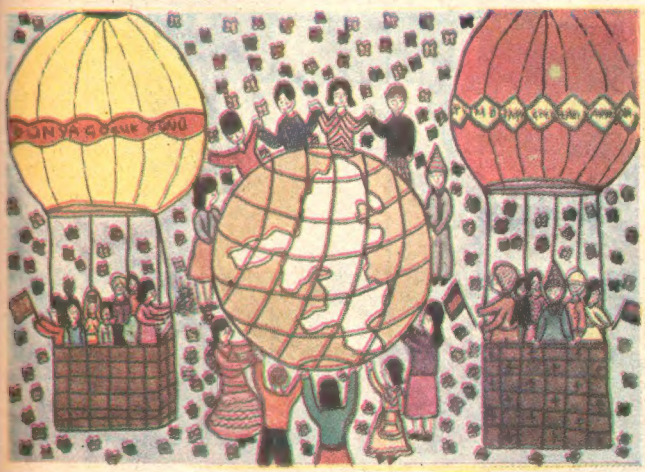

BİRGÜL AKPINAR

FİLİZ HENDEN

— Hayvanlarla dost olduğu için her yerde oynayacak bir arkadaş bulur.

FIKRALAR

NE YAPAR ?

İki çocuk babalarından konuşuyorlardı.

Biri ötekine:

— Senin baban ne iş yapar? diye sordu.

— Avukatlık yapar. Ya seninki?

— Benim babam adamın istediklerini yapar.

NİYE ?

Adamın biri ilk kez trene binen bir yurtdaşa öğütte bulunuyordu:

— Sakın trenin son vagonuna bineyim deme!

— Neden?

— Neden olacak, kazalarda en çok zararı son vagonlar görür.

Yanıtı alan sordu:

— Bunu biliyorlar da, neden son vagonları trenlere takıyorlar?

TİPİK ÖRNEK

Bulaşıkları yıkamakta olan babasına, Ali sordu:

— Babacığım, şeref payesi ne demektir?

Babası yanıtladı:

— Örneğin annen benim aile reisi olduğumu söylediği zaman, bu bana şeref payesi vermek olur.

HİÇ

Doktor hastaneye gelince hemşireye sordu:

— Bir değişiklik var mı?

— Hayır doktor bey, sadece hastanız öldü.

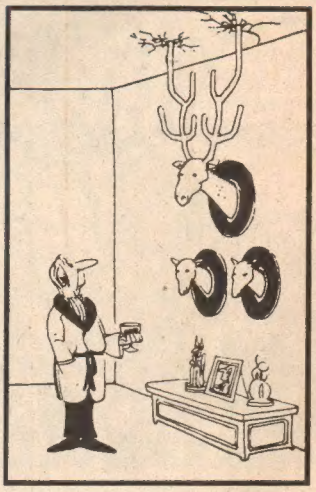

YAZISIZ

TEMEL REİS

YENİ SEVGİLİ

BU AKŞAM SAFİNAZ'I SİNEMAYA GÖTÜRE-YİM...
BENİ KIRMAZ MUTLAKA GELİR..

NE KADAR GÜZELİM...
?

ŞU SAÇLARA BAK!
HER ERKEK BENİM İÇİN DELİ OLACAK!

EN GÜZEL SAÇLARIMI BÖYLE TARADIM... SOKAKTA HERKES BANA BAKACAK...

AMA NEDENSE YOKSUL BİR DENİZCİYLE ARKADAŞLIK EDİYORUM...
ARTIK TAMAM.. ZENGİN BİRİNİ BULACAĞIM...
TEMEL'İ BIRAKIYORUM..

BU AKŞAM SİNEMAYA GİDELİM Mİ SAFİNAZ?... ÇIKINCA DONDURMA DA YERİZ. ÜSTELİK DANSA BİLE GİDERİZ...
OLMAZ!

BU AKŞAM DOLUYUM... BAŞKA BİRİYİLE BULUŞACAĞIM... MERAK EDİYORSAN SÖYLEYEYİM.. SON DERECE YAKIŞIKLI VE ZENGİN...
?

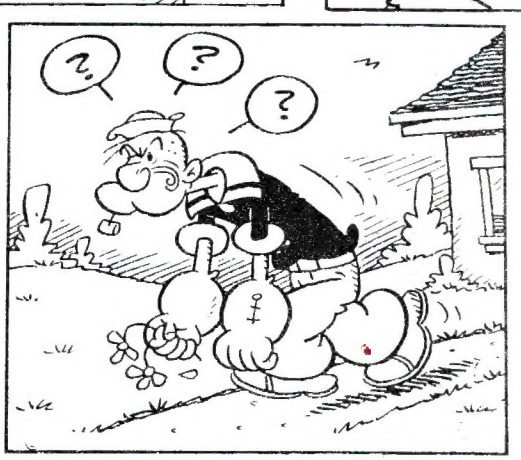
?
?
?

ŞİMDİ BÜTÜN İŞ BÖYLE BİRİNİ BULMAYA KALDI...
?

Pamukbank'tan çocuklara 25. yıl sürprizleri sürüp gidiyor...

...Ve şimdi de sizlere!

PAMUK ÇOCUK

Pamukbank'ın parasız çocuk dergisi.

Çocuklar!
25. kuruluş yılında Pamukbank, Pamukçocuk'u armağan ediyor size. 25. Pamukbank yılının "en güzel yılınız" olması dileğiyle...

Pamukçocuk eğlencesi, boş zamanlarınızın "boş" geçmemesi için.

Pamukçocuk'un ilk sayısında neler var?

- Paranın öyküsü...
- Çizgilerle depremler...
- Fotoğrafçı olmak için...
- Küçük otomobiller...
- Şenlik sayfası...
- Çocuk Hakları Bildirisi...
- Çizgi öyküler...
- Ülkelerden öyküler...
- Kes-Yapıştır...
- Nasıl yapılır...
- Pamukçocuk Kulübü...
- Bıcır'la Gıcır...
- Müziksever Fare...

Ve daha neler neler!

Pamukçocuk derginizi tüm Pamukbank şubelerinden her ay edinebilirsiniz.

PAMUKBANK
iyi bankadır